Μνήμων

Τόμ. 10 (1985)

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΜΕΛΕΤΗΣ ΝΕΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ

ΜΝΗΜΩΝ

ΤΟΜΟΣ ΔΕΚΑΤΟΣ

Δ. ΑΝΩΓΕΙΑΤΗΣ: Δημογραφικές πληροφορίες για την Ελλάδα από περιηγητές (1800-1821) ● Μ. ΚΟΛΥΒΑ - ΚΑΡΑΛΕΚΑ: Κατάλογος 'Ιστορικού 'Αρχείου Ζακύνθου ● Δ. ΛΟΥΛΕΣ: 'Η δολοφονία του Ι. Καποδίστρια και η Ρωσία ● Κ. ΝΤΟΚΟΣ: 'Η μετοικασία των 'Αθηναίων στην Πελοπόννησο και η πρώτη φάση του εθνοπατρισμού τους (1688 - 1691) ● Κ. ΠΑΠΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΣ: Συμβολή στην ιστορία της ελληνικής άμισθας (1849 - 1857) ● ΛΟΥΚΙΑ ΔΡΟΥΑΙΑ: 'Η έθιμική παράδοση στην ονοματοθεσία και ο Διαφωτισμός. Ένα παράδειγμα από την 'Αρχαία ● ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΚΟΥΛΟΥΡΗ: 'Εμμονοϊή Τροχάνης. Ένας μύθος διασταλτός του ΙΗ' αιώνα ● ΣΟΦΙΑ ΜΑΤΘΑΙΟΥ: 'Η εφημερίδα «Καμπάνια», «όργανο των λαέδρων και «των νέων των συμφορώντων», Μυτιλήνη 1923 - 24 ● Φ. ΗΛΙΟΥ: Δέκα εκδόσεις της τυπογραφίας Γλακή με επιμέλεια του έββα Γραβενίτου ανά χρόνια 1673-1674 ● ΕΛΕΝΗ ΓΑΡΔΙΚΑ - ΚΑΤΣΙΔΑΚΗ: 'Ο ρόλος της διάσωσης του Λονδίνου στην πτώση του Αύγουστίνου Καποδίστρια ● Κ. ΚΑΤΗΦΟΡΗΣ: Οι έμπορικές συντροφιές στη Λευκάδα σύμφωνα με το 'Αρχείο του Γ. Ζαμπέλη (1734-1743) ● Α. ΠΟΛΙΤΗΣ: Μεθιστορήματα, αγορά και παραγωγή του βιβλίου. Σκέψεις γύρω από μία πληροφορία των μέσων του 19ου αιώνα ● Φ. ΗΛΙΟΥ: 'Εκδόσεις των «'Ανδραγαθειών Μιχαήλ Βασιλόπουλου» και ένας βιβλιοκατάλογος του Βορίου ● Π. ΚΥΡΟΜΗΛΙΔΗΣ: 'Ο Κεραιός μελετητής του Bentham ● ΑΘΑΝΑΣΙΑ ΜΠΑΛΑΤΑ: 'Αποστολές βιβλίων στη βιβλιοθήκη της Χίου. Στοιχεία από την 'Αλληλογραφία 'Αδαμάντιου Κοραή και 'Αλέξανδρου Βασιλείου (1799-1817)

ΑΘΗΝΑ 1985

Η ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ Ι. ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑ ΚΑΙ Η ΡΩΣΙΑ

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΛΟΥΛΕΣ

doi: [10.12681/mnimon.323](https://doi.org/10.12681/mnimon.323)

Βιβλιογραφική αναφορά:

ΛΟΥΛΕΣ Δ. (1985). Η ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ Ι. ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑ ΚΑΙ Η ΡΩΣΙΑ. *Μνήμων*, 10, 77-95.
<https://doi.org/10.12681/mnimon.323>

Η ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ Ι. ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑ ΚΑΙ Η ΡΩΣΙΑ

Σεπτέμβριος 1831. Τὰ πολιτικά πάθη στὴν Ἑλλάδα εἶχαν φτάσει στὸ ἀποκορύφωμά τους μετὰ τὸ πρόσφατο δραματικὸ κάψιμο τοῦ στόλου στὸν Πόρο. Οἱ πολιτικοὶ ἀντίπαλοι τοῦ Καποδίστρια εἶχαν ὀριστικὰ ἀχρηστέψει κάθε ἐλπίδα συνδιαλλαγῆς μὲ τὴν κυβέρνηση.¹ Καὶ ὁ λαός, ἀδύναμος νὰ ἀντιδράσει, περίμενε μὲ ἀγωνία τὴν ἐξέλιξη τῶν γεγονότων χωρὶς κανεὶς νὰ μπορεῖ νὰ προβλέψει τὸ τέλος τῆς ἐμφύλιας διαμάχης.

Στις 6 τὸ πρωὶ τῆς Κυριακῆς 27 Σεπτεμβρίου ὁ Καποδίστριας ξεκίνησε γιὰ νὰ παρακολουθήσει τὸν ὄρθρο στὴν ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνα. Τὸν συνόδευαν ὁ μονόχειρας, ἀπόμαχος πιά, στρατιώτης Γεώργιος Κοζώνης καὶ ὁ Δημήτριος Λεωνίδης. Μόλις πρὶν λίγο εἶχαν πάρει θέση στὶς δύο πλευρὲς τῆς εἰσόδου τῆς ἐκκλησίας ὁ Γεώργιος καὶ ὁ Κωνσταντῖνος Μαυρομιχάλης, οἱ ὁποῖοι, ὡς ὑποπτοὶ γιὰ ἀντικυβερνητικὴ δραστηριότητα, βρισκόντουσαν κάτω ἀπὸ τὴν ἀστυνομικὴ ἐπιτήρηση τοῦ Ἰωάννη Καραγιάννη καὶ τοῦ Ἀνδρέα Γεωργίου. Οἱ ἄφθονες περιγραφές ποὺ διασώθηκαν ἀπὸ τοὺς αὐτόπτες μάρτυρες ἀπέδωσαν μὲ κάθε λεπτομέρεια τὴ δολοφονία.² Τὰ πιστόλια τοῦ Καραγιάννη καὶ τοῦ Κωνσταντίνου Μαυρομιχάλη ἐκπυρσοκρότησαν μαζί. Ὁ Καραγιάννης ἀστόχησε· ἡ τρύπα ἀπὸ τὴ σφαῖρα βρίσκεται ἀκόμη στὸν τοῖχο τῆς ἐκκλησίας. Ταυτόχρονα ὁ Γεώργιος Μαυρομιχάλης χτυποῦσε τὸν Καποδίστρια μὲ τὸ

* Συνομογραφίες :

Α Ε Π Ρ : Ἀρχεῖο Ἐξωτερικῆς Πολιτικῆς Ρωσίας (Μόσχα)

Α Υ Ε : Ἀρχεῖα Ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν (Ἀθήνα)

Γ Ε Ε : Γενικὴ Ἐφημερὶς τῆς Ἑλλάδος (Ναῦπλιο)

Ι Ρ Φ : Ἰνστιτούτο Ρωσικῆς Φιλολογίας (Λένινγκραντ)

Κ Δ Β Λ : Κεντρικὴ Δημόσια Βιβλιοθήκη Λένινγκραντ

Κ Κ Α Π Ε : Κεντρικὸ Κρατικὸ Ἀρχεῖο Παλαιῶν Ἐγγράφων (Μόσχα)

Χ Ε Β : Χειρόγραφα Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης (Ἀθήνα)

Φ Ο : Ἀρχεῖα Ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν — Foreign Office (Λονδίνο)

Σ Ο : Ἀρχεῖα Ὑπουργείου τῶν Ἀποικιῶν — Colonial Office (Λονδίνο)

1. Βλ. σχετικὰ Δ. Κοκκίνου, *Ἡ Ἑλληνικὴ Ἐπανάσταση*, τ. 6ος, Ἀθήνα 1974, σ. 562 κ.έ.

2. Περιγραφὴ τῆς δολοφονίας καὶ τῶν ὅσων ἐπακολούθησαν βλ. στὸ Α.Ε.Π.Ρ. φ. 234 Ρύκμαν στὸν Νέσελροδε 18/10/1831.

μαχαίρι του. Μερικοί από το εκκλησίασμα που βγήκαν έντρομοι έξω, είδαν τον Καποδίστρια να πέφτει χωρίς το χέρι του Κοζώνη να μπορεί να τον συγκρατήσει. Μέσα σε τέσσερα λεπτά ήταν νεκρός. Μία γυναίκα του έκλεισε τα μάτια. Άλλες σκούπισαν με τα μαντήλια τους το αίμα του που είχε κυλίσει στο λιθόστρωτο. Ή ώρα ήταν 6.35' το πρωί. Είχε έρθει το τέλος της πρώτης —και βραχύβιας— Έλληνικής Δημοκρατίας.

*
* *

Ο Ιωάννης Καποδίστριας ήταν 51 χρονών όταν η Γ' Έθνοσυνέλευση της Τροιζήνας με το ΣΤ' ψήφισμά της της 2 'Απριλίου 1827, τον εξέλεξε κυβερνήτη της Ελλάδας για επτά χρόνια. Η εκλογή αυτή δεν έγινε χωρίς αντιρρήσεις στο εξωτερικό και στο εσωτερικό. Από την πλευρά ιδιαίτερα των Ύδραίων πλοιοκτητών εκφράστηκαν τότε ζωηρές επιφυλάξεις³, που όμως κάμφθηκαν κάτω από την επείγουσα ανάγκη της εκλογής κάποιου πολιτικού, ο οποίος δεν συνδεόταν με καμιά από τις αντιμαχόμενες παρατάξεις του έμβρυα πολιτικού κόσμου της Ελλάδας. Οι αντιδράσεις στο εξωτερικό υπήρξαν σαφέστερες για όσους γνώριζαν τη διπλωματική γλώσσα. Στο Παρίσι η εκλογή του Καποδίστρια αντιμετώπιστηκε με επιφύλαξη και στο Λονδίνο με απροκάλυπτη έχθρότητα.⁴ Για τον όξυδερκή Καποδίστρια οι ενδείξεις αυτές ήταν αποκαλυπτικές για τη μελλοντική στάση που θα κρατούσαν οι δύο αυτές δυνάμεις απέναντι στην κυβέρνηση του. Οι φόβοι του ενισχύθηκαν και από την κατηγορηματική άρνηση της Άγγλικης και —προσωρινά— της Γαλλικής⁵ κυβέρνησης να τον ενισχύσουν οικονομικά. Η αντίδραση της Ρωσίας ήταν θετική αλλά συγκρατημένη —το πρόσωπο του Καποδίστρια ήταν γνωστό στους διπλωματικούς κύκλους της Πετρούπολης και οι προοπτικές για όμαλές πολιτικές σχέσεις ανάμεσα στα δύο κράτη ήταν ευνοϊκές. Παράλληλα όμως η ανεξαρτησία γνώμης και ένεργειών που έδειξε ο Καποδίστριας κατά το 1821 πιστοποιούσαν ότι η νέα Έλληνική κυβέρνηση θα ακολουθούσε την πολιτική της Ρωσίας μόνο στο βαθμό που δεν θα έρχόταν σε σύγκρουση με τα έλληνικά συμφέροντα. Τέλος οι Ρώσοι μη τρέφοντας αυτάπατες σχετικά με τη στάση της Άγγλιας και της Γαλλίας απέναντι στον Καποδίστρια ήταν σε θέση να προβλέψουν ότι η κυβέρνηση του θα αντιμετώπιζε προβλήματα στις σχέσεις της με τις δυνάμεις αυτές.

Μία όμως από τις πηγές των προβλημάτων βρισκόταν ήδη στην Ελλάδα. Η αντιπολίτευση κατά του Καποδίστρια άρχισε εὐθὺς ἀμέσως μετὰ

3. Κόκκινος, ό.π., τ. 5, σ. 625 - 26. Ν. Σπηλιδάς, 'Απομνημονεύματα, τ. 4, 'Αθήνα 1971, σ. 50 - 51.

4. Ένδεικτικά τὰ άρθρα της *Morning Post* (12/8/1827) και *Times* (17/8/1827).

5. Άργότερα η Γαλλία χορήγησε οικονομική βοήθεια ως τὸν Ἰούνιο 1830 συνολικοῦ ὕψους 3.500.000 φράγκων.

τὴν ἀφιξή του στὴ χώρα, παρὰ τὴ διαλλακτικὴ στάση τοῦ Κυβερνήτη, ὁ ὁποῖος ἐπιδίωξε νὰ χρησιμοποιοῦσε σὲ καίριες διοικητικὲς θέσεις τοὺς πολιτικοὺς ἀρχηγοὺς τῆς Ἐπανάστασης τοῦ 1821 κατανικῶντας τὴ δυσπιστία του. Σύντομα ὁμως ἐγινε φανερό ὅτι ἡ συγκεντρωτικὴ πολιτικὴ τῆς κυβέρνησής του, ἀπαραίτητη γιὰ τὶς περιστάσεις ὅπως πίστευε ὁ ἴδιος, δὲν ἄφηνε παρὰ ἐλάχιστα περιθώρια γιὰ ἄσκηση πραγματικῆς ἐξουσίας στοὺς παλαιοὺς πολιτικοὺς. Οἱ περισσότεροί ἀπὸ αὐτοὺς παραιτήθηκαν μετὰ ἀπὸ λίγους μῆνες, ἐγκαινιάζοντας ἔτσι μιὰ περίοδο ἔντασης ἀνάμεσα σ' ἐκείνους καὶ τὸν Καποδίστρια, ἔντασης ποὺ δὲν μειώθηκε οὔτε κατὰ τὴ διάρκεια τῆς Δ' Ἐθνοσυνέλευσης τοῦ Ἄργους, ἡ ὁποία πανηγυρικὰ ἐπικύρωσε τὸ μέχρι τότε ἔργο του καὶ τοῦ παραχώρησε πλήρη σχεδὸν ἐξουσιοδότηση στὴν ἄσκηση τῆς μελλοντικῆς πολιτικῆς του.⁶ Ἐξ ἄλλου ὀρισμένα διοικητικὰ καὶ οἰκονομικὰ μέτρα ποὺ ὑποχρεώθηκε νὰ πάρει ὁ Καποδίστριας δὲν μπορούσαν παρὰ νὰ δυσανεστήσουν τοὺς κοτζαμπάσηδες, τοὺς πλοιοκτῆτες καὶ τοὺς Φαναριώτες, οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦσαν μέχρι τότε τὴν ἡγέτιδα τάξη στὴν Ἑλλάδα καὶ ποὺ, γιὰ διαφοροτικοὺς λόγους ὁ καθένας, ἐβλεπαν νὰ θίγονται τὰ συμφέροντά τους, πολλὰ ἀπὸ τὰ ὁποῖα εἶχαν τὶς ρίζες τους στὴν ἐποχὴ τῆς Τουρκοκρατίας.⁷

Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς Ἐπανάστασης, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ νωρίτερα, τὰ συμφέροντα τῶν τάξεων ποὺ προαναφέρθηκαν ἔσπευσαν νὰ συνδεθοῦν μὲ ξένους παράγοντες. Οἱ δεσμοὶ αὐτοί, ἰδιαίτερα μὲ τοὺς ἀγγλικούς κυβερνητικούς κύκλους καὶ τὸ ἀγγλικὸ κεφάλαιο, ἐγιναν στενότεροι μετὰ τὴν, κάτω ἀπὸ δυσμενεῖς ὁρους, σύναψη τῶν δανείων τοῦ 1824 - 25 ποὺ εἶχαν κατὰ γενικὴ ἐκτίμηση ἀρνητικὰ ἀποτελέσματα γιὰ τὴν Ἑλλάδα. Οἱ διασυνδέσεις αὐτὲς ἀποτελέσαν ταυτόχρονα ἀφορμὴ γιὰ ἐπέκταση τῶν ἐπεμβάσεων τῶν ξένων στὴν Ἑλλάδα καὶ γιὰ αὔξηση τῆς ἐπιρροῆς τῶν Ἀγγλων καὶ τῶν Γάλλων, οἱ ὁποῖοι, ἐκτὸς τῶν ἄλλων πίστευαν τώρα ὅτι ὁ Καποδίστριας θὰ ἐργαζόταν στὴν Ἑλλάδα πρὸς ὄφελος τῶν ρωσικῶν ἐπεκτατικῶν ἐπιδιώξεων στὴ Μεσόγειο θάλασσα. Ἦδη ἀπὸ τὸ 1828 ἡ πολιτικὴ τῶν ἐπεμβάσεων ἰδιαίτερα ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῆς Ἀγγλίας ἐντάθηκε ὅταν ἐγιναν ἀντιληπτές οἱ προσπάθειες τοῦ Καποδίστρια νὰ ἐπεκτείνει τὰ ὅρια τῆς Ἑλλάδας καὶ πέρα ἀπὸ τὴν Πελοπόννησο, μὴ διστάζοντας νὰ προχωρεῖ καὶ σὲ πολεμικὲς ἐνέργειες κατὰ τῶν Τούρκων. Καὶ τοῦτο παρὰ τὶς ἀλλεπάλληλες διαμαρτυρίες καὶ ἀπειλὲς τῶν Ἀγγλων, οἱ ὁποῖοι ἰσχυρίζονταν ὅτι σκοπὸς τῆς πολιτικῆς τῶν Συμμάχων ἀδὲν ἦταν ἡ ἰδρυση κράτους ἀντίροπου πρὸς τὴν Τουρκία ἀλλὰ ἓνας συμβιβασμὸς γιὰ τὴν ἐπιβολὴ τῆς εἰρήνης στὴν

6. C. M. Woodhouse, *Capodistria. The Founder of Greek Independence*, Λονδίνο 1973. σ. 405 - 440.

7. Γιὰ τὴν δυσανεστία τῶν Ὑδραίων τὸ 1828 βλ., C. O. 136/51 G. Lee (Ἀγγλος πρᾶκτορας στὴν Ἑλλάδα) στὸν F. Adam (Ὑπατο ἀρμοστή τῶν Ἰονίων νήσων) 15/7/1828.

Ἐκστρατευτικὸν τῆς Ἀνατολικῆς Μεσογείου». ⁸ Στους ἀγγλικούς ἰσχυρισμούς ἀντέδρασε ἡ ρωσικὴ κυβέρνησις, ἡ ὁποία σταθερὰ ἦταν ὑπὲρ τῆς παραχώρησης τοῦ συνόλου τῆς Ρούμελης καθὼς καὶ τῆς Κρήτης στὸ νέο ἐλληνικὸ κράτος. Εἶναι ἐπίσης ἐνδεικτικὸ τῶν ἐνδοσυμμαχικῶν διαφορῶν τὸ γεγονός ὅτι οἱ Γάλλοι, ὡς πρὸς τὸ συγκεκριμένο θέμα, κρατοῦσαν ἀνεκτικότερη στάση, ἴσως ἐπειδὴ ἡ παρουσία στὴν Πελοπόννησο τοῦ γαλλικοῦ ἐκστρατευτικοῦ σώματος ὑπὸ τὸν στρατηγὸ Ν. Μαιζὸν ἐνεργοῦσε κατευναστικὰ στὶς ἐπιφυλάξεις τούς σχετικὰ μὲ τὴν ἐξωτερικὴ πολιτικὴ τοῦ Καποδίστρια. ⁹

Στὸ μεταξὺ οἱ σχέσεις τοῦ Καποδίστρια μὲ τὴ Ρωσία παρέμειναν ὁμαλές καὶ φιλικές καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς προεδρίας του, ὅπως φαίνεται ἀπὸ τὴν ἐκτεταμένη σχετικὴ ἀλληλογραφία τῶν διπλωματικῶν ὑπηρεσιῶν ποὺ βρίσκονται στὰ Ἀρχεῖα τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Ρωσίας. Αὐτό, ὅπως ἦταν ἐπόμενο, εἶχε καὶ τὸν ἀντίκτυπό του στὶς σχέσεις του μὲ τοὺς διπλωματικούς ἀντιπροσώπους τῆς χώρας αὐτῆς στὴν Ἑλλάδα. Κάτω ἀπὸ ρεαλιστικὸ πνεῦμα ἀμοιβαίας βοήθειας, οἱ δύο χῶρες βρῆκαν χωρὶς δυσκολία κοινὸ ἔδαφος συνεννόησης ποὺ εἶχε καὶ τὴν πρακτικὴ του πλευρά. Στὸ διάστημα τοῦ Ρωσοτουρκικοῦ πολέμου τοῦ 1828 - 1829 ὁ Καποδίστριας ἐφάρμοσε πολιτικὴ εὐμενοῦς οὐδετερότητας πρὸς τὴ Ρωσία, παρέχοντας στὸ στόλο τῆς χώρας αὐτῆς στὴ Μεσόγειο λιμενικὲς καὶ ἄλλες διευκολύνσεις, σὲ μιὰ ἐποχὴ ποὺ ἡ Ἑλλάδα, ἡ ὁποία βρισκόταν ἐπίσης σὲ κατάστασις πολέμου μὲ τὴν Τουρκία, εἶχε κάθε λόγο νὰ ἐπιζητεῖ τὶς λιγότερες δυνατὲς διεθνεῖς περιπλοκές. Ἡ ὑπογραφὴ τῆς Συνθήκης τῆς Ἀδριανούπολης στὶς 14 Σεπτεμβρίου 1829—χωρὶς νὰ θέτει τέρμα στὸν διπλωματικὸ πόλεμο μεταξὺ τῶν ἐνδιαφερομένων κρατῶν σχετικὰ μὲ τὸ Ἑλληνικὸ ζήτημα—ἦταν τὸ πιὸ ἀποφασιστικὸ βῆμα γιὰ τὴν ὀριστικὴ χειραφέτησι τῆς Ἑλλάδας. Ταυτόχρονα ὅμως ἡ ὑπογραφὴ τῆς Συνθήκης ἐνίσχυσε τὴν ἀπὸ καιρὸ αὐξανόμενη ἀντίδρασι τῆς ἀγγλικῆς κυβέρνησης, ¹⁰ τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ μέλη τῆς ὁποίας θεωροῦσαν τὸν Καποδίστρια ὡς προσωπικὸ τούς ἐχθρό. ¹¹ Οἱ Ἀγγλοὶ δὲν συγχωροῦσαν στοὺς Ρώσους τὸ ὅτι μπόρεσαν, μὲ τὴ δύναμη τῶν δικῶν τους ὁπλῶν, νὰ ὑπαγορεύσουν στὸ πεδίο τῆς μάχης τὴν ἐπίσημη ἀποδοχὴ ἀπὸ τὴν Τουρκία τῆς νέας Ἑλληνικῆς πραγματικότητος, ἐκεῖ ὅπου, παρὰ τὶς τεράστιες ἀγγλικές

8. Α.Ε.Π.Ρ. φ. 897 Βουλγαρῆς στὸ Νέσελροδε 29/5/1829 καὶ Φ. 12963 Λίβεν στὸν Νέσελροδε 21/8/1829.

9. Ὑπῆρχαν ὥστόσο καὶ περίοδοι ἔντασις στὶς σχέσεις τοῦ Καποδίστρια μὲ τοὺς Γάλλους, ἰδιαίτερα κατὰ τὴ διάρκεια τῆς διάσκεψης τοῦ Πόρου (Α.Ε.Π.Ρ. Φ. 895 Βουλγαρῆς στὸν Νέσελροδε 16/10/1828).

10. Ἦδη ἀπὸ τὸν Φεβρουάριο 1829 ἐξαιτίας τῆς δράσης τοῦ Καποδίστρια στὴ Ρούμελη, "Texasperation des Anglais est immense" (Α.Ε.Π.Ρ. Φ. 12963 Βουλγαρῆς στὸν Νέσελροδε 28/2/1829).

11. Α.Ε.Π.Ρ. Φ. 12964 Λίβεν στὸν Πάνιν 11/2/1830.

προσπάθειες γιὰ «εἰρηνικὸ δικανονισμό», τόσα πρωτόκολλα καὶ πολυμερεῖς διαπραγματεύσεις εἶχαν ἀποτύχει κατὰ κραυγαλὸ τρόπο. Ὁ Καποδίστριας ἦταν τὸ ἐξίλαστήριο θῦμα τῆς ἀναμφισβήτητης διπλωματικῆς ἡττας τῶν δυτικοευρωπαϊκῶν δυνάμεων καὶ κατὰ κύριο λόγο τῆς Ἀγγλίας. Ἡ ἀντιπάθεια πρὸς τὸ πρόσωπο τοῦ Κυβερνήτη μεταβιβάστηκε καὶ στοὺς διπλωματικούς ἐκπροσώπους τῶν κρατῶν αὐτῶν, Ε. Ντόκινς καὶ Α. Ρουάν, οἱ ὁποῖοι δὲν ἄργησαν νὰ βροῦν κοινὰ σημεῖα συνεννόησης μετὰ τὴν ἀντιπολίτευση στὸ ἐσωτερικὸ τῆς χώρας.¹²

Μὲ τὴν πάροδο τοῦ χρόνου ἡ ἀντιπολίτευση κατὰ τοῦ Καποδίστρια ξεκινώντας («διὰ τοῦ καλάμου») πῆρε σύντομα ἀπειλητικὲς διαστάσεις κατὰ τὴν ἀνοίξη τοῦ 1830. Μόνιμη ἐστία δυσαρέσκειας ἡ Μάνη, καὶ ἰδιαίτερα ἡ ἰσχυρὴ οἰκογένεια τῶν Μαυρομιχαλαίων, ἔδωσε πρώτη τὸ σύνθημα τῆς ἀπειθαρχίας πρὸς τὴν κεντρικὴ κυβέρνηση. Ἡ οὐσιαστικὴ ἐχθρότητα τῶν Μαυρομιχαλαίων προερχόταν, κατὰ τὴν κυβέρνηση, ἀπὸ τὴν ἀπόφαση τοῦ Καποδίστρια—μέσα στὰ πλαίσια τοῦ συγκεντρωτικοῦ συστήματος ποὺ ἐπεδίωκε νὰ ἐφαρμόσει στὸ νέο κράτος— νὰ καταργήσει τὰ προνόμια ποὺ ἀπολάμβανε ἡ Μάνη κατὰ τὴν Τουρκοκρατία σὲ ὅ,τι ἀφοροῦσε τὴν ἀποφυγὴ τῆς φορολογίας καὶ τὴν αὐθαίρετη κατακράτηση τῶν ἐσόδων τῶν τελωνείων τῆς νότιας Μεσσηνίας ἀπὸ τὴν ἰσχυρὴ αὐτὴ οἰκογένεια. (Εὐλόγως) ἦταν οἱ ἀντιδράσεις τῶν Μαυρομιχαλαίων στοὺς ἰσχυρισμούς αὐτούς, ἐὰν ληφθεῖ ὑπ' ὄψη ὅτι εἶχαν ὑποστῇ ἀναμφισβήτητες θυσίες καὶ εἶχαν δώσει πολλὰ θύματα κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ Ἀγώνα. Ἀπὸ τίς πρώτες ἀντιδράσεις ἦταν ἡ αἰφνίδια σύσταση ἐπαναστατικῆς κυβέρνησης στὸ Λιμένι τῆς Μάνης, ποὺ ἂν καὶ σύντομα αὐτοδιαλύθηκε, ὁ ἀπὸηχὸς τῆς παρέμεινε διατηρώντας τὴν ἔνταση στὴν περιοχὴ. Παράλληλα οἱ Ὑδραῖοι πλοικτῆτες, γιὰ παρόμοιους λόγους, ὑποκινούμενοι ἀπὸ τὸν Μαυροκορδάτο καὶ ἄλλους Φαναριῶτες «συνταγματικούς», ἀμφισβήτησαν τὴν ἐξουσία τῆς κυβέρνησης τοῦ Καποδίστρια στὴν Ὑδρα καὶ ἔδωσαν ἄσυλο στὴν ἀντικυβερνητικὴ ἐφημερίδα *Ἀπόλλων* τοῦ Α. Πολυζωΐδη, ποὺ μετὰ τὰ ἐμπρηστικὰ ἄρθρα τῆς καὶ τὴ δημοσίευση πλαστῶν, κατὰ τὸ πλεῖστον, ἀναφορῶν ὑποδαύλιζε τὴν ἐξέγερση.¹³ Μικρὴ ὅμως ἦταν ἡ ἀπήχηση τῆς ἀνταρσίας στὸν στρατό, μετὰ ἐξαίρεση τὸν διοικητὴ τοῦ 14ου τάγματος Λ. Τσάμη - Καρατάσο, τοῦ ὁποῖου τὸ κίνημα ἀπέτυχε καὶ ὁ ἴδιος κατέφυγε στὸ τουρκικὸ ἔδαφος καὶ κατόπιν στὴν Ὑδρα.

12. Βλ. Ἀλληλογραφία Ι. Καποδίστρια, Ἀθήνα 1842, τ. 4ος (passim). Ἐπίσης Κ.Κ.Α.Π.Ε. Φ. 3/57. Καποδίστριας στὸν Νέσελροδε 5/9/1830.

13. Βλ. ἐνδεικτικὰ ἀρ. 43, 5/8/1831 καὶ ἀρ. 53, 9/9/1831. Κατὰ τὸ παρελθὸν τὸ ρόλο τοῦ Ἀπόλλωνα ἔπαιξε ἡ ἐφημερίδα τῆς Σμύρνης *Courrier de Smyrne* τοῦ Γάλλου, Blaque, ἡ ὁποία τὸ 1830 σταμάτησε προσωρινὰ νὰ ἐκδίδεται.

Μετά από άκαρπες προσπάθειες συνδιαλλαγής, για τις οποίες ἐνημέρωνε πάντοτε τὴ ρωσικὴ κυβέρνησις, ὁ Καποδίστριας ἀποφάσισε νὰ ἀποκλείσει τὴν Ὑδρα, ὡς τὴ μεγαλύτερη ἐστία τῆς ἀναταραχῆς, ἀλλὰ τὰ μέσα ποὺ διέθετε δὲν ἐπαρκοῦσαν. Σὲ ἐκκλησίᾳ του πρὸς τὶς συμμαχικὰς δυνάμεις συνάντησε θετικὴ στάσις μόνο ἀπὸ τὸν Ρῶσο ναύαρχο Π. Ν. Ρικόντ, ὁ ὁποῖος μαζί μὲ τὸν ἐπιτετραμένο τῆς Ρωσίας Π. Ι. Ρύκμαν δῆλωσε πλήρη καὶ ἀνεπιφύλακτὴ συμπαράστασις στὸν Κυβερνήτη, ποὺ ἔφτασε μέχρι τὴν ἀπροκάλυπτὴ ὑποστήριξις, μὲ πλήρη κάλυψις ἀπὸ τὸ ρωσικὸ ὑπουργεῖο τῶν Ἐξατερικῶν.¹⁴ Οἱ ἀρχηγοὶ τῆς ἀγγλικῆς καὶ γαλλικῆς ναυτικῆς μοίρας Λάιονς καὶ Λαλάντ ἀπέφυγαν νὰ δεσμευτοῦν μὲ συγκεκριμένους ἐνέργειες, ἐνῶ ὁ Ρουάν μὲ τὸν Ντῶκινς περιορίστηκαν μὲ νὰ ἀποδοκιμάσουν φραστικὰ τὴν ἀνταρσία,¹⁵ ταυτόχρονα ὁμως συνέστησαν στὸν Καποδίστρια νὰ ὑποχωρήσῃ στίς ἀξιώσεις τῆς ἀντιπολίτευσις. Ὁ Καποδίστριας ἀρνήθηκε πιστεύοντας ὅτι ὑποχώρησις στίς ἀξιώσεις αὐτὰς καὶ μάλιστα κάτω ἀπὸ πίεσις, θὰ σήμαινε κατὰλυσις τῆς κυβερνήσεώς του. Οἱ Ὑδραῖοι, οἱ ὁποῖοι γνῶριζαν μὲ ἀνθρώπους τοὺς ὅλες τὶς κινήσεις τοῦ Καποδίστρια, θέλοντας νὰ ἐκβιάσουν τὴν κατάστασις κατέλαβαν τὸν ναύσταθμο τοῦ Πόρου καὶ —ὅπως εἶναι γνωστὸ— τὸ πρῶν τῆς 1 Αὐγούστου 1831 ἔκαψαν τὰ δύο πρὸς ἀξιώματα πλοῖα τοῦ στόλου μέσα σὲ καθολικὸ σχεδὸν κλίμα ἀποδοκιμασίας.¹⁶

Ὑστερα ἀπὸ τὸ γεγονὸς αὐτό, οἱ ἀντιπολιτευόμενοι μὲ κέντρο τὴν Ὑδρα καὶ ὄχι πιά μὲ τὴν ἀνοχὴ ἀλλὰ μὲ τὴν ἐπιδοκιμασίαν καὶ τὴν συμπαράστασις τῶν Ἀγγλῶν¹⁷ καὶ τῶν Γάλλων, ἔστειλαν τὰ πλοῖα τοὺς πρὸς κάθε κατεύθυνσις προτρέποντας ἢ καὶ ἐκβιάζοντας τὸν πλῆθος μὲ ἐξέγερσις. Τὰ ἀποτελέσματα δὲν ἦταν ἀνάλογα μὲ τὶς προσπάθειάς τοὺς, ἀλλὰ σ' ὁλόκληρῃ τῇ χώρᾳ εἶχε ἐπικρατήσῃ ἀτμόσφαιρα ἀγωνίας καὶ ἀνασφάλειας. Μέσα σ' αὐτὸ τὸ κλίμα τῆς ἐντασις ἄρχισαν νὰ κυκλοφοροῦν φήμες γιὰ σχέδια δολοφονίας τοῦ Καποδίστρια.¹⁸ Οἱ ἀντιπολιτευόμενοι ὑποδαύλιζαν συστηματικὰ τὴν ἐχθρότητα τῶν Μαυρομιχαλαίων, τῶν ὁποίων ὁ ἀρχηγὸς Πετρόμπεης Μαυρομιχάλης βρισκόταν κλεισμένος στὸ Παλαμῆδι μὲ τὴν κατηγορίαν τῆς ἀνοχῆς, ἂν ὄχι τῆς ὑποκινησις τῆς ἐξέγερσις στὴ Μάνη. Ὁ γιὸς του Γεώργιος καὶ ὁ ἀδελφὸς του Κωνσταντῖνος βρι-

14. ΑΕΠΡ Φ. 234 (1831) Ρύκμαν στὸν Νέσελροδε 29/7/1831.

15. Σὲ σύσκεψιν τῶν Ντῶκινς, Ρουάν, Ρύκμαν, Λάιονς καὶ Λαλάντ μὲ τὸν Καποδίστρια στίς 17/8/1831 (ΑΕΠΡ Φ. 234 Ρύκμαν στὸν Νέσελροδε 4/7/1831).

16. Πολλὰς συζητήσεις προκάλεσε ἡ ξαφνικὴ ἀναχώρησις τοῦ Λάιονς πρὸς ἄγνωστη κατεύθυνσις στίς 2 τοῦ πρῶν τῆς προηγούμενης μέρας (ΑΕΠΡ Φ. 12960 Ρύκμαν στὸν Νέσελροδε 3/8/1831).

17. F.O. 32/23 Ντῶκινς στὸ Πάλμερστον 6/9/1831.

18. *Courrier Français* ἀρ. 150 30/5/1831.

σκόντουσαν γιὰ τοὺς ἴδιους λόγους κάτω ἀπὸ στενὴ ἀστυνομικὴ ἐπιτήρηση, πολὺ λίγο ἀποτελεσματικὴ, ὅπως ἀποδείχτηκε τελικά.

Ὁ Καποδίστριας ἀρνήθηκε νὰ πιστέψει στὶς φήμες αὐτές, ἀκόμη καὶ ὅταν στὶς 20 Σεπτεμβρίου 1831 τοῦ καταγγέλθηκε τὸ συγκεκριμένο περιστατικὸ τῆς ἀγορᾶς ἐξὶ ὄπλων ἀπὸ τὸν Γεώργιο Μαυρομιχάλη. Εἶχε ἐπίσης ἀρνηθεῖ νὰ δεχτεῖ τὴν πρόταση τοῦ Γάλλου στρατηγοῦ Σνάιντερ, τὸν Ἰούνιο 1831, ὁ ὁποῖος προσφέρθηκε νὰ διαθέσει 500 Γάλλους στρατιῶτες ὡς προσωπικὴ φρουρὰ τοῦ Κυβερνήτη. «Ὡς πρόεδρος τῆς Ἑλλάδας» —εἶχε ἀπαντήσει τότε ὁ Καποδίστριας— «ἀνήκει στοὺς Ἕλληνες νὰ μὲ φυλάξουν». Περισσότερο τὴν κυβέρνησις ἐδειξε νὰ ἀνησυχεῖ ἡ ὑπαρξὴ καὶ ἡ δράσις τῶν μυστικῶν ἐταιριῶν μὲ ἀνατρεπτικοὺς σκοποὺς. Ἦδη ἀπὸ τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1830 εἶχε ἐπισημανθεῖ ἡ σύστασις ἑνὸς συνδέσμου ἀνάμεσα στὸν «Ἀγγλομανὴ» —κατὰ τοὺς Ρώσους— Α. Ζαΐμη, τὸν Α. Λόντο καὶ τὸν Μπενιζέλο Ρούφο μὲ τὴν καθοδήγησις τοῦ Ἀγγλοῦ Φιλέλληνα συνταγματάρχου Τόμας Γκόρντον, χωρὶς ὅμως ἡ ἔρευνα ποὺ διεξάχθηκε νὰ ἔχει οὐσιαστικὰ ἀποτελέσματα.¹⁹ Ὁ Καποδίστριας πάντως ἀρνήθηκε νὰ πάρει ἀστυνομικὰ μέτρα παρὰ τὶς συμβουλὲς τοῦ περιβάλλοντός του γιὰ τὸ ἀντίθετο. Περιορίστηκε ἀργότερα νὰ ζητήσει τὴν ἐπέμβασις τοῦ Ντῶκινς —ἀπὸ τὸν ὁποῖο τὸν χώριζε ἀμοιβαία προσωπικὴ ἀντιπάθεια²⁰— ὅταν ὁ Ρίτσαρντ Τσῳρτς, ἀρχιστράτηγος τῶν Ἑλλήνων κατὰ τὴν τελευταία φάσις τοῦ πολέμου, περιόδευε στὴν Αἰτωλοακαρνανία μὲ ἀντικαποδιστριακὰ συνθήματα.²¹

Ἡ ἀποκάλυψις τῆς μυστικῆς «Ἑταιρίας τοῦ Ἡρακλέους» τὸν Αὐγούσιω 1831, ποῦ, κατὰ τὶς ρωσικὲς πληροφορίες εἶχε ἰδρυθεῖ στὸ Παρίσι, προκάλεσε ἰδιαίτερη ἀνησυχία στὴν κυβέρνησις, ἐπειδὴ πιστευόταν ὅτι εἶχε πάρει ἐνδρύτερες ἀπὸ τὸ συνηθισμένο διαστάσεις, μὲ πῖθ συγκεκριμένων στόχους. Σύμφωνα μὲ τὰ στοιχεῖα ποὺ κατεῖχε ἡ κυβέρνησις, ἡ ἐταιρία αὕτὴ διέθετε περὶ τὰ 1.500 μέλη καὶ μυστικὸ ταμεῖο χωρισμένο σὲ τρία μέρη (στὴν Ὑδρα, τὴ Μεθώνη —ὅπου βρισκόταν καὶ ὁ γαλλικὸς στρατὸς— καὶ τὸ Ναύπλιο) μὲ συνολικὸ ποσὸ τὸν ἀπίθανο ἀριθμὸ τῶν 3.000.000 φράγκων, ποῦ, κατὰ τὶς πληροφορίες, προερχόταν κυρίως ἀπὸ τὴ Γαλλία.²² Ὁ Καποδίστριας ἔσπευσε νὰ δώσει στὴ δημοσιότητα τὸ καταστατικὸ τῆς ἐταιρίας, τὸ ὁποῖο διακήρυσσε ὅτι «χεῖρ κραταῖα» θὰ ὑποστήριζε τὶς ἐπιδιώξεις τῶν μελῶν της. Αὐτὲς ἦταν συνοπτικὰ «ἡ ἀποκατάστασις τῶν δικαιωμάτων τῶν προμάχων, τῶν κληρικῶν καὶ τῶν στρα-

19. ΑΕΠΡ Φ. 198 Πάνιν στὸν Νέσελροδε 21/1/1830.

20. ΑΕΠΡ Φ. 234 Ρύκμαν στὸν Νέσελροδε 6/6/1831.

21. ΑΕΠΡ Φ. 198 Πάνιν στὸν Νέσελροδε 17/9/1830.

22. ΠΦ, Ἀρχεῖο Α. Σ. Στούρτζα Φ. 288/1/13. Βλ. καὶ Β. Κρεμμυδά, «Ἡ Δολοφονία τοῦ Καποδίστρια», *Ἑρανιστὴς* 14 (1977) σ. 241 - 242.

τιωτικών», πού, όπως υποστήριζαν οι ιδρυτές της εταιρίας, κινδύνευαν να χαθούν από ανθρώπους «οἷτινες οὔτε ἔπαθον, οὔτε ἐπεθύμησαν νὰ φροντίσουν ὑπὲρ πατρίδος».²³

Στοὺς κυβερνητικοὺς κύκλους τῆς Πετρούπολης εἶχαν μεταβιβαστεῖ ὅλες οἱ σχετικὲς πληροφορίες καὶ ἡ γνωστὴ εὐαισθησία τῶν Ρώσων σὲ ὅ,τι ἀφοροῦσε «μυστικὲς ἐταιρίες» συντέλεσε στὸ νὰ δοθεῖ ἰδιαίτερη προσοχὴ στὶς ἐξελίξεις στὴν Ἑλλάδα. Ὁ Ρύκμαν πῆρε ἐντολὴ νὰ διερευνήσῃ περισσότερο τὴν πιστότητα τῶν πληροφοριῶν αὐτῶν ²⁴ καὶ ἴσως νὰ μὴν ἦταν ἀποκλειστικὰ δική του πρωτοβουλία ἡ προειδοποίησή του πρὸς τὸν Καποδίστρια ὅτι ἡ ζωὴ του κινδύνευε. Δὲν εἶναι ὅμως γνωστὸ ἂν ἡ «Ἐταιρία τοῦ Ἡρακλέους» εἶχε καθ' οἰονδήποτε τρόπο ἀνάμιξη στὸ ἔγκλημα τῆς 27 Σεπτεμβρίου 1831. Τὸ βέβαιο εἶναι ὅτι ἐγιναν συντονισμένες ἐνέργειες πρὸς ἀναζήτησιν ἐπιδόξων δολοφόνων καὶ πέρα ἀπὸ τὴν οἰκογένεια τῶν Μαυρομιχαλαίων.²⁵ Προσφέρθηκαν μάλιστα, ὅπως ἀναφέρουν ὀρισμένοι ἱστορικοὶ σημαντικὰ γιὰ τὴν ἐποχὴ ποσά, προϊόν ἐράνων μεταξὺ τῶν εὐποροτέρων μελῶν τῆς ἀντιπολίτευσης.²⁶ Σύμφωνα μὲ μιὰ ρωσικὴ πληροφορία συγκεντρώθηκε τελικὰ τὸ ποσὸ τῶν 2.000 ἰσπανικῶν ταλλήρων, πού φαίνεται ὅτι τότε ἦταν ἀρκετὰ γιὰ νὰ προσελκύσουν 29 ὑποψήφιους ἐκτελεστές.²⁷ Ἡ συνέχεια τῆς προσπάθειας αὐτῆς στὸ ὄνομα πάντα τῶν «συνταγματικῶν ἐλευθεριῶν» χάνεται στὴν ἱστορία...

* *

Λεπτομερέστατες περιγραφὲς πού διασώθηκαν στὰ ρωσικὰ ἀρχεῖα μᾶς δίνουν ἐκτεταμένη εἰκόνα τῆς ἀτμόσφαιρας πού ἐπικράτησε στὸ Ναύπλιο ἀμέσως μετὰ τὴ σκηνὴ τῆς δολοφονίας.²⁸ Μέσα στὴ σύγχυση πού ἐπακολούθησε οἱ δράστες τῆς προσπάθισαν νὰ διαφύγουν πρὸς κάθε κατεύθυνση. Ὁ Κωνσταντῖνος Μαυρομιχάλης ζητώντας νὰ διαφύγει πυροβολήθηκε ἀπὸ τὸν Κοζῶνη, ὁ ὁποῖος ἀφοῦ ἄφησε τὸ σῶμα τοῦ Καποδίστρια στὸ ἔδαφος, τὸν καταδίωξε μαζὶ μὲ μιὰ ὁμάδα στρατιωτῶν πού μὲ τὸν θόρυβο τῶν σφαιρῶν ἔτρεξαν ἀπὸ ἓνα γειτονικὸ καφενεῖο. Ὁ Μαυρομιχάλης, παρὰ τὸν τραυματισμὸ του προσπάθησε γιὰ λίγο νὰ ἀποφύγει τοὺς διώκτες

23. ΑΕΠΡ Φ. 234, σσ. 425 - 428.

24. ΑΕΠΡ Φ. 12965 Ρύκμαν στὸν Λίβεν 24/8/1831.

25. Οἱ δυσανάλογες γιὰ τὰ οἰκονομικὰ τῆς χώρας χρηματικὲς παροχές πρὸς τοὺς Μαυρομιχαλαίους δὲν μετέβαλαν τὴν ἐχθρὰ τους. Κατὰ ἀγγλικὴ κρίσιν ὁ Πετρόμπεης Μαυρομιχάλης «μποροῦσε νὰ ἐξαγοραστεῖ» (C.O. 136/54, σ. 106, G. Lee στὸν Adam).

26. A. Prokesh - Osten, *Geschichte des Abfalls der Griechen...*, Βιέννη 1862, σ. 456. Βλ. καὶ Σπηλιῶδης ὁ.π., σ. 267.

27. IPΦ Ἀρχεῖο Στοῦρτζα Φ. 288/2/13, Α. Στοῦρτζα στὸν Πότισο ντὶ Μπόργκο 6/2/1832.

28. Ibid (Βλ. ἀναφορὰ Φρουράρχου Ἀντ. Ἀλμέιδα πρὸς τὴ νέα Κυβέρνηση).

του, μέχρι τῆ στιγμῇ πού ἔνας πυροβολισμὸς ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ στρατηγοῦ Φωτομάρα τὸν σταμάτησε.

Ὁ Γεώργιος Μαυρομιχάλης μὲ τοὺς δύο φρουροὺς του καὶ συνεργάτες του στὸ ἐγκλημα, κατευθυνόταν πρὸς τὸ σπίτι τοῦ Γάλλου στρατηγοῦ Ζεράρ, διοικητῇ τοῦ τακτικοῦ στρατοῦ, ἀλλὰ βλέποντας τὸ πλῆθος ποὺ προσέτρεχε ἀπὸ παντοῦ καὶ τοῦ ἔκλεινε τὸ δρόμο, κατέφυγε στὸ σπίτι τοῦ Θ. Βαλλιάνου, λοχαγοῦ τοῦ Μηχανικοῦ, καὶ μετὰ στὸ γειτονικὸ σπίτι τοῦ Ρουὰν ὅπου παρέδωσε τὸν ἑαυτό του καὶ τὰ ὄπλα του στὴν «τιμὴ τῆς Γαλλίας».²⁹ Ἀργότερα ἡ καταφυγὴ καὶ ἡ παραμονὴ ἐνὸς ἀπὸ τοὺς δολοφόνους στὸ σπίτι τοῦ Γάλλου ἐπιτετραμένου θὰ ἐρμηνευόταν ἀπὸ τοὺς Ρώσους ὡς ἀκόμη ἓνα στοιχεῖο ἐνισχυτικὸ τῆς ἁποψῆς ὅτι ἡ Γαλλία δὲν ἦταν ἀμέτοχη τῆς ἠθικῆς τουλάχιστον αὐτουργίας στὴ δολοφονία.³⁰

Στὸ μεταξὺ ἡ εἰδησιὴ τοῦ ἐγκλήματος εἶχε διαδοθεῖ μὲ ταχύτητα στὴν πόλη, ἀλλὰ καὶ σ' ὁλόκληρὴ τὴ χώρα.³¹ Ὁ Φρούραρχος τοῦ Ναυπλίου Ἀντόνιο Ἀλμέιδα, Πορτογαλικῆς καταγωγῆς, πῆρε τὰ πρῶτα μέτρα γιὰ τὴ διατήρησιν τῆς τάξεως κλείνοντας τίς πύλες τῆς πρωτεύουσας καὶ στέλλοντας περιπόλους σὲ ὅλα τὰ ἐπικαίρα σημεῖα τῆς. Ἕνας λόχος πυροβολικοῦ μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν ἀνθυπολοχαγὸ Γ. Μομφεράτο διατάχθηκε νὰ σπεύσει στὸν τόπο τῆς δολοφονίας. Στὸ δρόμο ὁ λόχος συναντήθηκε μὲ τὸ πλῆθος, ποὺ εἶχε καταδιώξει τὸν Κωνσταντῖνο Μαυρομιχάλη. Οἱ στρατιῶτες μὲ δυσκολία ἀπέσπασαν τὸν Κωνσταντῖνο ἀπὸ τὰ χέρια του, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τὰ κτυπήματα ποὺ εἶχε δεχτεῖ πέθανε μέσα σὲ λίγη ὥρα.

Ὁ Ἀλμέιδα διευθύνθηκε κατόπιν πρὸς τὸ σπίτι τοῦ Καποδίστρια, ὅπου εἶχε ἤδη μεταφερθεῖ τὸ σῶμα τοῦ Κυβερνήτη. Ἐκεῖ βρῆκε τὸν Αὐγουστῖνο Καποδίστρια, ποὺ μὲ ἐκδηλῆ ταραχὴ καὶ ἀμηχανία τοῦ ἀνέθεσε τὴ στρατιωτικὴ ἐξουσία στὴν πόλη καὶ ταυτόχρονα τὸν προειδοποίησε γιὰ ὀρισμένες ὑποπτες κινήσεις τοῦ στρατηγοῦ Ζεράρ. Πράγματι ὁ Ἀλμέιδα φεύγοντας, συνοδευόμενος ἀπὸ τοὺς συνταγματάρχες Σάμπουργκ³² καὶ Ράικο,³³ συναντήθηκε μὲ τὸν Ζεράρ καὶ τὸν Γάλλο ἀντισυνταγματάρχη Πελιόν,³⁴ οἱ ὁποῖοι προσπάθησαν χωρὶς ἐπιτυχία νὰ τοῦ ἐπιβάλουν νὰ παραιτηθεῖ. Μετὰ τὴν ἀποτυχία τους οἱ δύο Γάλλοι ἀξιωματικοὶ ἔσπευσαν

29. Γ.Ε.Ε., ἀρ. 84 - 85 (1831).

30. ΑΕΠΡ Φ. 234 Ρύκμαν στὸν Νέσελροδε 18/10/1831.

31. Στὸ Μεσολόγγι ἔφτασε μέσα σὲ 36 ὥρες, τὸ μισὸ διάστημα ἀπὸ τὸ συνηθισμένο μὲ τὰ μέσα τῆς ἐποχῆς.

32. Διοικητῆς τοῦ Μηχανικοῦ. Ἦταν Ὁλλανδικῆς καταγωγῆς καὶ πρόην ἀξιωματικὸς τοῦ ρωσικοῦ στρατοῦ.

33. Ρωσικῆς καταγωγῆς, διοικητῆς Πυροβολικοῦ καὶ τῆς Σχολῆς Εὐελπίδων. Στὸ Rouski Archiv (Ρωσικὸ Ἀρχεῖο, Πετροῦπολη 1869, σσ. 882 - 919) σώζεται ἀφήγησις τοῦ σχετικῇ μὲ τὴ δολοφονία τοῦ Καποδίστρια.

34. Ἀρχηγὸς τοῦ Ἐπιτελείου καὶ πρόην διοικητῆς τοῦ Ἱππικοῦ.

στο σπίτι του Ρύκμαν, όπου βρίσκονταν οι Ντῶκινς με τον Ρουάν και ζήτησαν από τους διπλωμάτες των Μεγάλων Δυνάμεων να αναλάβουν εκείνοι —οι διπλωμάτες— τη διακυβέρνηση της χώρας και να αναθέσουν στον στρατηγό Ζεράρ τη στρατιωτική εξουσία. Ο Ντῶκινς και ο Ρουάν δὲν πρόβαλαν αντιρρήσεις στην πρόταση αυτή ή οποία όμως δὲν υλοποιήθηκε εξαιτίας τῆς ἀποφασιστικῆς ἀντίδρασης τοῦ Ρύκμαν, πού τόνισε ὅτι οἱ Ἕλληνες ἦταν μόνοι τους σὲ θέση νὰ ρυθμίσουν τὴν διάδοχο κατάσταση. Στὴ συνέχεια ὁ Ρουάν πρότεινε σὸν Ρύκμαν νὰ συγκατατεθεῖ σὴν πρόσκληση γαλλικοῦ στρατοῦ γιὰ νὰ καταλάβει τὸ Παλαμῆδι προσθέτοντας ὅτι ἡ «Δυναστεία τῶν Καποδίστρια τελείωσε!» Ὁ τελευταῖος ἀντὶ γιὰ ἀπάντηση τοῦ ἔδειξε τὸν κόσμο πού θρηνοῦσε σὴν κεντρικὴ πλατεία —γεγονός πού ὁ Ρουάν θεώρησε ἀσήμαντο— καὶ ἀρνήθηκε νὰ συμφωνήσει μετὰ τὴν πρότασή του.³⁵ Οἱ Ντῶκινς καὶ Ρουάν ζήτησαν κατόπιν ἀπὸ τὸν Ἀλμείδα νὰ τοὺς ἐξασφαλίσει ἐλεύθερη ἐπικοινωνία μετὰ τὰ πλοῖα τους. Ἐκεῖνος συμφώνησε ἀλλὰ τοὺς σύστησε γιὰ λόγους ἀσφαλείας νὰ χρησιμοποιήσουν γι' αὐτὸ ἀποκλειστικὰ μέλη τῶν πρεσβειῶν τους. Οἱ ξένοι διπλωμάτες δυσανασχέτησαν καὶ ἀπειλῆσαν νὰ ἐγκαταλείψουν τὴν πόλη· ἀλλὰ ὁ Ἀλμείδα δὲν ὑποχώρησε.³⁶

Στὸ διάστημα αὐτὸ εἶχε γίνει γνωστὸ ὅτι ὁ Γεώργιος Μαυρομιχάλης καὶ οἱ συνένοχοί του εἶχαν καταφύγει σὸ σπίτι τοῦ Ρουάν. Ὁ Γάλλος ἐπιτετραμένος ὅταν μετὰ τὴν ἀπόδο ἀρκετῆς ὥρας διαπίστωσε ὅτι τὸ κρυφύγετο τῶν ἐνόχων εἶχε ἀνακαλυφθεῖ, ἀνέφερε σὸν διοικητὴ τοῦ Ναυπλίου Κ. Ἀξιώτη ὅτι «κατὰ κακὴ σύμπτωση» οἱ δολοφόνοι τοῦ Καποδίστρια βρίσκονταν σὸ σπίτι του καὶ ὅτι περίμενε ἀπὸ τὴν κυβέρνηση νὰ τοὺς ἀπομακρύνει ἀπὸ ἐκεῖ. Ἡ Κυβερνητικὴ Ἐπιτροπὴ, ἀποτελούμενη ἀπὸ τοὺς Αὐγουστῖνο Καποδίστρια, Ἰωάννη Κωλέττη καὶ Θεόδωρο Κολοκοτρώνη, πού εἶχε διοριστεῖ μετὰ τὸ διάταγμα 2380 τῆς Γερουσίας, ὕστερα ἀπὸ δίωρη συζήτηση, ἀνέθεσε σὸν Ἀλμείδα τὴν ἀποστολὴ αὐτή. Ὁ Ρουάν ὅμως ὑπαναχώρησε, καὶ ὅταν λίγο ἀργότερα ὁ Ἀλμείδα τοῦ παρουσίασε γραπτὴ τὴν αἴτηση τῆς νέας κυβέρνησης, ἀπάντησε ὅτι τοῦ ἦταν δύσκολο νὰ παραδώσει ἄτομο πού ζήτησε τὴ γαλλικὴ προστασία καὶ πού ὁ ἴδιος τὸν θεωροῦσε ἄθωο!³⁷ Παρέδωσε ὅμως τὸν Καραγιάννη καὶ τὸν Γεωργίου, οἱ ὁποῖοι φυλακίστηκαν σὸ Μπούρτζι. Τὸ ἴδιο ἀπόγευμα ὁ Ἀλμείδα παρουσίασε καὶ ἄλλη αἴτηση τῆς Κυβερνητικῆς Ἐπιτροπῆς καὶ προειδοποίησε ὅτι ἂν δὲν παραδίδονταν ὁ Μαυρομιχάλης ὡς τὴ δύση τοῦ ἡλίου,

35. ΑΕΠΡ Φ. 234 Ρύκμαν σὸν Νέσελροδε 16/10/1831. Ἀργότερα ὅμως ἀποβίβαστηκαν σὴν πόλη ἀγγλικά καὶ γαλλικά ἀγῆματα ἐνῶ ὁ Ρύκμαν ἔσπευδε νὰ εἰδοποιήσει τὸν Ρικὸρντ (Ibid).

36. Ι.Ρ.Φ. Ἀρχεῖο Στούρτζα Φ. 288/2/13 (ἀναφορὰ Α. Ἀλμείδα).

37. ΑΕΠΡ Φ. 234 Ρύκμαν σὸν Νέσελροδε 18/10/1831.

θὰ ἄφηνε τὸ πλῆθος, ποὺ συγκεντρωμένο ἀδημονοῦσε ἔξω ἀπὸ τὴν Γαλλικὴ πρεσβεία, νὰ δώσει μόνο του τὴ λύση. Τέλος, στὴν τρίτη προσπάθεια ὁ Ρουὰν πείστηκε νὰ παραδώσει τὸν Μαυρομιχάλη, παρὰ τὶς διαμαρτυρίες τοῦ τελευταίου, ποὺ ζητοῦσε νὰ παραδοθεῖ μόνο στὴν Ἐθνοσυνέλευση ὡς μέλος της. Ὁ Ἀλμείδα καὶ ὁ Πελιὸν προστάτευσαν τὸν Γεώργιο Μαυρομιχάλη ἀπὸ τὶς ἀπειλητικὲς διαθέσεις τοῦ συγκεντρωμένου κόσμου καὶ τὸν ὀδήγησαν στὸ Μπούρτζι. Ἀργότερα ὅμως μεταφέρθηκε γιὰ περισσότερη ἀσφάλεια στὸ φρούριο τοῦ Παλαμηδίου.³⁸

Γιὰ πολλοὺς Ἕλληνες εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς δὲν ὑπῆρχε καμιὰ ἀμφιβολία ὅτι ἡ συνωμοσία γιὰ τὴ δολοφονία τοῦ Καποδίστρια εἶχε τουλάχιστον τὴν ἀνοχή τῶν Ἀγγλῶν καὶ τῶν Γάλλων. Ἡ ἐντελῶς ἄκαιρη δημόσια διακήρυξη τοῦ στρατηγοῦ Ζεράρ, λίγο μετὰ τὴ δολοφονία, ὅτι «παίρνει τὴν Ἑλλάδα κάτω ἀπὸ τὴν προστασία του», ἔγινε δεκτὴ ἀπὸ τὸν κόσμο μὲ ἀποδοκίμασιες καὶ συγκαλυμμένες ἀπειλές. Ὁ Φαναριώτης πρίγκιπας Κ. Καρατζᾶς —τὸ σπῆτι τοῦ ὁποῖου εἶχε ἐξελιχθεῖ σὲ κέντρο διαβουλεύσεων τῶν ἐντιπολιτευομένων— ὅταν ἐμφανίστηκε στὴν κεντρικὴ πλατεία, μόλις ἀπέφυγε τὴν ὀργὴ τοῦ πλῆθους χάρις στὴν ἐπέμβαση τοῦ ἐπισκόπου τῆς Ἀθήνας.³⁹ Στὴ συνέχεια φυλακίστηκε καὶ προσπάθησε νὰ δωροδοκῇ τοὺς φρουροὺς του γιὰ νὰ τὸν φυγαδεύσουν στὴν Γαλλικὴ πρεσβεία. Τελικὰ μὲ ἐπέμβαση τοῦ Ρουὰν ἀφέθηκε ἐλεύθερος.⁴⁰ Ὁ Ἀντώνιος Καλαμογάρτης, ὑπασπιστὴς τοῦ Ζεράρ καὶ ἀπὸ τοὺς σφοδρότερους ἀντιπάλους τοῦ Καποδίστρια, ποὺ ἐμφανίστηκε ἐπίσης γιὰ νὰ εἰρωνευτεῖ τὸν Κοζῶνη, ἀντιμετώπισε τὶς ἴδιες ἐχθρικὲς διαθέσεις καὶ ἀναγκάστηκε νὰ καταφύγει στὸ οἶκημα ποὺ συνεδρίαζε ἡ Γερουσία. Τὴν γενικὴ ἀνησυχία ἐπεξέτεινε ἡ ἐμφάνιση ἐνὸς γαλλικοῦ πλοίου,⁴¹ ποὺ πλησίασε στὰ τεῖχη τοῦ Ναυπλίου μὲ ὑποπτους, ὅπως φάνηκε σκοποῦς. Ὑποπτὴ ἦταν ἀκόμη ἡ συνεχιζόμενη δραστηριότητα τοῦ Ζεράρ, ὁ ὁποῖος μετὰ τὴν ἀποτυχία του νὰ προσεταιριστεῖ τοὺς Ἕλληνες ἀξιωματικούς, παρουσιάστηκε στὸν Κωλέττη ἐπαναλαμβάνοντας καὶ σ' αὐτὸν τὸ αἴτημά του, νὰ τοῦ ἀνατεθεῖ ἡ ἀνώτατη διοίκηση τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ. Ὁ Κωλέττης ὅμως, παρὰ τὰ γνωστὰ γαλλόφιλα αἰσθήματά του ἀρνήθηκε, γνωρίζοντας ὅτι σὲ ἀντίθετη περὶπτωση οἱ ἀντιδράσεις τοῦ λαοῦ θὰ ἦταν δύσκολο νὰ συγκρατηθοῦν.

Ἡ δολοφονία τοῦ Ἰωάννη Καποδίστρια ξεπέρασε τὰ σύνορα τοῦ μικροῦ Ἑλληνικοῦ κράτους καὶ ἐξαιτίας τῆς σοβαρότητάς της ξανάφερε

38. ΑΕΙΠ Φ. 234 Ρύκμαν στὸν Νέσελροδε 18/10/1831 καὶ ΙΡΦ (ἀναφορὰ Ἀλμείδα). Ὁ Ρουὰν κατηγόρησε ἀργότερα τὸν Ἀλμείδα ὅτι ἄθετσε τὸν λόγο του, προκαλώντας ἔτσι τὶς εἰρωνικὲς παρατηρήσεις τοῦ τελευταίου (Ibid).

39. ΑΕΙΠ Φ. 234 Ρύκμαν στὸν Νέσελροδε 18/10/1831.

40. Ράικο, *Rouski Archiv*, σ. 891.

41. Κρεμμυδάς, σ. 265. ΑΕΙΠ Φ. 234 Ρύκμαν στὸν Νέσελροδε 18/10/1831.

για λίγο το ελληνικό ζήτημα στην επικαιρότητα. Η πρώτη έφημερίδα του εξωτερικού που ανέφερε το γεγονός της δολοφονίας ήταν η *Gazette de Gouvernement* της Μάλτας στις 22/10/1831. Τέσσερεις μέρες αργότερα η είδηση μεταβιβάστηκε από την Τουλόν στο Παρίσι, όπου ο έκει Ρώσος πρεσβευτής Πότσο ντι Μπόργκο έσπευσε να ενημερώσει την Πετρούπολη. Καθολική σχεδόν ήταν η αποδοκιμασία της δολοφονίας από έπίσημες κυβερνήσεις και από γνωστές προσωπικότητες.⁴² Ο φίλος του Καποδίστρια Έλβετος τραπεζίτης Ζάν Γκ. Έυνάρ σε διαδοχικά άρθρα του στη γαλλική έφημερίδα *Journal des Debats* κατηγορήσε τις Μεγάλες Δυνάμεις ως υπεύθυνες για τη δολοφονία διότι με την απαράδεκτη όλιγογνώρεια τους επέτρεψαν να δημιουργηθεί στην Ελλάδα κατάσταση προσωρινότητας και άβεβαιότητας.⁴³ Η ίδια έφημερίδα δημοσίευσε και γράμμα του Γάλλου στρατηγού Σνάνιντερ —πρώην διοικητή του γαλλικού στρατού στην Πελοπόννησο— στο όποιο θεωρούσε ως ήθικα υπεύθυνη για την δολοφονία την άγγλική πολιτική, που το μόνο το όποιο φοβόταν ήταν «ή στερέωση της κυβερνητικής εξουσίας σ' ένα ανεξάρτητο ελληνικό κράτος».⁴⁴

Η είδηση της δολοφονίας μεταδόθηκε και από τους διπλωματικούς εκπροσώπους των Μεγάλων Δυνάμεων στην Ελλάδα προς τις κυβερνήσεις τους με έκτακτους ταχυδρόμους. Από τα ευρωπαϊκά κράτη τελευταία έγινε γνωστό στη Ρωσία και, όπως ήταν επόμενο, προκάλεσε συγκίνηση και άνησυχία στους κυβερνητικούς κύκλους. Το γεγονός της δολοφονίας ήταν χωρίς άμφισβησία μιá διπλωματική άποτυχία της ρωσικής διπλωματίας, κυρίως διότι στη διεθνή κοινή γνώμη θά μπορούσε να έρμηνευθεί ως άκραία άποδοκιμασία της τσαρικής πολιτικής στην Ελλάδα, όπως διαμορφώθηκε κατά τη διάρκεια του ανταγωνισμού της με την Άγγλία και τη Γαλλία για την εξασφάλιση της έπιρροής της στην Ελλάδα. Ωστόσο είναι υπερβολική ή αντίληψη ότι η Ρωσία χρησιμοποίησε τόν Καποδίστρια ως το κυριώτερο της όπλο για την στερέωση της πολιτικής της στο νέο ελληνικό κράτος. Για τη ρωσική διπλωματία είχε καταστεί σαφές εϋθός έξ άρχής ότι οι όυτικές δυνάμεις, και όχι μόνον αυτές, δέν έπρόκειτο να δεχτούν τόν Καποδίστρια παρά άποκλειστικά ως μεταβιβατική κατάσταση πριν από τόν διορισμό του ξένου κληρονομικού ήγεμόνα. Η άδυναμία για την εξέρεσή του, καθώς και ό προσωρινός προσανατολισμός της πολιτικής των Μεγάλων Δυνάμεων προς άλλα περισσότερο επείγοντα

42. Με μοναδική εξαίρεση τη Σοφία Μαρμπουά, δούκισσα της Πλακεντίας, ή όποια, για προσωπικούς λόγους, μεταπήδησε στο στρατόπεδο των αντίπαλων του Καποδίστρια.

43. Βλ. *Journal des Debats* 26/10/1831 και 6/11/1831.

44. Ibid 6/11/1831.

θέματα ⁴⁵ ἦταν ἐκεῖνο ποὺ παρέτεινε τὴν κυβέρνησις τοῦ Καποδίστρια μέχρι τὴν ἡμερομηνία τῆς δολοφονίας του. Ἡ διπλωματικὴ ἀποτυχία τῆς Ρωσίας ἐγκτεται στὴν διάψευσις τῶν ἐλπίδων τοῦ ρωσικοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν, ὅτι ἡ κατ' ἀνάγκη παρατεινόμενη παραμονὴ τοῦ Καποδίστρια στὴν προεδρία τῆς Ἑλλάδας θὰ δημιουργοῦσε κλίμα εὐνοϊκὸ πρὸς τὴ Ρωσία στὴ χώρα, τὸ ὁποῖο μὲ τὴ σειρά του θὰ ἐπηρέαζε τὴ διάδοχὴ κυβέρνησις.

Χαρακτηριστικὸ τῆς ρωσικῆς ἀντίδρασις ἦταν ἡ αὐτοσυγκράτησις.⁴⁶ Ὅπως δὲ ποτε γιὰ τοὺς Ρώσους δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία ὅτι ἡ δολοφονία τοῦ Καποδίστρια εἶχε τὴ σιωπηρὴ ἐγκρισί, ἔστω καὶ ἐκ τῶν ὑστέρων, τῶν κυβερνητικῶν κύκλων τῶν δυτικοευρωπαϊκῶν δυνάμεων.⁴⁷ Μακριὰ ἀπὸ τὰ ἑλληνικὰ σύνορα, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῆς ναυμαχίας τοῦ Ναβαρίνου, διεξάγονταν ἀδυσώπητος διπλωματικὸς πόλεμος μὲ στόχον τὴν ὑπονόμευσις τοῦ Καποδίστρια καὶ τὸν περιορισμὸ τῆς ἑκτασις τῆς Ἑλλάδας στὸ ἐλάχιστον δυνατό. Τώρα, πίστευαν οἱ Ρώσοι, γιὰ τὴν Γαλλία καὶ τὴν Ἀγγλία ἡ δολοφονία αὐτὴ φαίνεται πὼς ἀπλοποίησε καὶ διευκόλυνε τὸ κλείσιμο τοῦ ἑλληνικοῦ προβλήματος.⁴⁸ Στὸ Παρίσι ὁ Πότισο ντὶ Μπόργκο πῆρε ἐντολὴ νὰ διαμαρτυρηθεῖ στὸ γαλλικὸ ὑπουργεῖο τῶν Ἐξωτερικῶν, γιὰ τὴν πρωτοφανὴ στὰ διπλωματικὰ χρονικὰ στάσις τοῦ Ρουάν. Ὁ Ρώσος πρεσβευτὴς ἐπέμενε ἰδιαίτερα στὸ γεγονὸς ὅτι ὁ Ρουάν, ὅπως δήλωνε, δὲν πίστευε στὴν ἀνάγκη τῆς κοινῆς στάσις τῶν διπλωματικῶν ἀντιπροσώπων τῶν Μεγάλων Δυνάμεων πρὸς τὴν κυβέρνησις τοῦ Καποδίστρια, πράγμα ποὺ τὸν βοηθοῦσε στὴν ἀπρόσκοπτη ὑποστήριξις τῶν ἀντιπολιτευομένων, ἀλλὰ ταυτόχρονα ὑπονόμευε τὴν ἀπαραίτητη σύμψυξις μεταξὺ τῶν συμμάχων. Ὁ Ρώσος πρεσβευτὴς κατὰγγειλε ἀκόμη τὴν ἀντικυβερνητικὴ στάσις ὁρισμένων Γάλλων ἀξιωματικῶν τοῦ ἐκστρατευτικοῦ σώματος στὴν Ἑλλάδα.⁴⁹ Ὁ Γάλλος ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν Β. Σεμπαστιανὶ ὑποχρεώθηκε νὰ ἀποδοκιμάσει τὴν στάσις τοῦ Ρουάν καὶ ἰσχυρίσθηκε ὅτι οἱ ἀντικαποδιστριακὲς ἐνέργειές του ὀφείλονταν σὲ προσωπικὰς τοῦ πρωτοβουλίας καὶ ἀντίθετα πρὸς τὴν ἐπίσημὴ γαλλικὴ πολιτικὴ. Ὁ Πότισο ντὶ Μπόργκο μεταβιβάζοντας στὸν Νέσελροδε τὶς ἐξηγήσεις τῆς γαλλικῆς κυβέρνησις, πρόσθετε ὅτι ἡ γαλλικὴ κυβέρνησις ἀγνοοῦσε τὶς λεπτομέρειες τῆς κατάστασις καὶ ὁ πρόεδρος τῆς Καζιμίρ Περιὲ δὲν ἤξερε καὶν τί συνέβαινε στὴν Ἑλλάδα!...⁵⁰

45. Ὅπως λ.χ. ἡ ἀνακήρυξις τῆς ἀνεξαρτησίας τοῦ Βελγίου καὶ ἡ ἐξέγερσις στὴν Πολωνία.

46. ΚΚΑΠΕ Φ. 15/657 Νέσελροδε στὸν Ρύκμαν 16/11/1831.

47. ΙΡΦ Ἀρχεῖο Στούρτζα Φ. 288/1/185 (15/10/1831).

48. ΑΕΠΡ Φ. 12965 Πότισο Ντὶ Μπόργκο στὸν Λίβεν 22/10/1831.

49. Βλ. γι' αὐτὸ Ibid Ρύκμαν στὸν Νέσελροδε 13/6/1831 καὶ 29/8/1831.

50. Ibid Πότισο ντὶ Μπόργκο στὸν Λίβεν 27/11/1831.

Ἡ Ρωσία ἀπέφυγε τότε, ὅπως καὶ ἀργότερα, νὰ δώσει μεγαλύτερες διαστάσεις στὶς διπλωματικές της ἐνέργειες. «Ἡ στιγμή δὲν εἶναι κατάλληλη γιὰ σχίσμα ἀνάμεσα στὶς συμμάχους δυνάμεις», ἔγραφε ὁ Νέσελροδε στὸν Ρύκμαν.⁵¹ Ἐκδηλῆ ἦταν ἡ πρόθεση τῆς Ρωσίας νὰ κλείσει τὸ ἑλληνικὸ ζήτημα ἀποφεύγοντας διεθνεῖς περιπλοκές. Γιὰ τὴν Ἑλλάδα ὁ Νέσελροδε ζήτησε ἀπὸ τὸν Ρύκμαν νὰ συστήσει στὴν προσωρινὴ κυβέρνησι τοῦ Αὐγουστίνου Καποδίστρια—τὴν ὁποία ἡ Ρωσία ἀναγνώρισε ἀμέσως⁵²— νὰ πάρει ὅλα τὰ μέτρα γιὰ τὴν διατήρησι τῆς ἐσωτερικῆς ἡσυχίας στὴ χώρα. Ὁ Ρύκμαν οφείλε ἀκόμη νὰ τονίσει στοὺς Ἕλληνας κυβερνητικούς ὅτι «μόνον οἱ Μεγάλαις Δυνάμεις εἶναι σὲ θέσι νὰ ἀποφασίσουν γιὰ ὅλα τὰ ζητήματα ποὺ ἀφοροῦν τὸ μέλλον τῆς Ἑλλάδας». Διπλὸ ἦταν—κατέληγε ὁ Νέσελροδε, τὸ καθῆκον τῶν Μεγάλων Δυνάμεων: «Νὰ μὴν ξαναπέσει ἡ Ἑλλάδα κάτω ἀπὸ τὸν Ὄθωμανικὸ ζυγὸ καὶ —τὸ σπουδαιότερο— νὰ μὴν ἐξελιχθεῖ σὲ φωλιὰ πειρατῶν».

Στὴν Ἀγγλία ἡ εἶδησι τῆς δολοφονίας δημοσιεύθηκε χωρὶς σχόλια στὶς περισσότερες ἐφημερίδες, μερικές ἀπὸ τίς ὁποῖες εἶχαν μὲ δριμύτητα κατηγορήσει τὸν Καποδίστρια στὸ παρελθὸν γιὰ τὴ φιλορωσική, ὅπως ἰσχυρίζονταν, πολιτική του.⁵³ Οἱ συγκεκριμένοι στόχοι τῆς Ἀγγλικῆς πολιτικῆς σὲ σχέσι μὲ τὴν Ἑλλάδα, δὲν μπορούσαν νὰ ὑλοποιηθοῦν ὅσο τὸ «ἀγγλικὸ κόμμα» βρισκόταν μακριὰ ἀπὸ τὴν ἐξουσία, ὅπως συνέβαινε κατὰ τὴν διάρκειά τῆς διακυβέρνησι τοῦ Καποδίστρια.⁵⁴ Ἦδη ἀπὸ τὸ 1824 εἶχε δοθεῖ ἀνεπιφύλακτῃ υποστήριξι στὸ κόμμα αὐτὸ ἀπὸ τὴν κυβέρνησι τοῦ Λονδίνου ἀλλὰ ὑπὸ τὸν ὄρο νὰ περιορίζονταν ἡ ἐπαναστατικὴ δραστηριότητα ἀποκλειστικά στὴν Πελοπόννησο. Ἡ ρωσικὴ κυβέρνησι εἶχε ὑποψίες ὅτι μὲ ἀγγλικές ὑποδείξεις εἶχαν ἐγκαταλειφθεῖ ἀβοήθητα καὶ τελικὰ καταλήφθηκαν ἀπὸ τοὺς Τούρκους τὸ Μεσολόγγι καὶ τὸ κάστρο τῆς Ἀθήνας.⁵⁵ Ἀγγλικές ἀντιδράσεις εἶχαν ματαιώσει τὴ χρησιμοποίησι τοῦ γαλλικοῦ ἐκστρατευτικοῦ σώματος στὴν ἀπελευθέρωσι τῆς Ρούμελης.⁵⁶ Ἀναφέρθηκε ἤδη ὅτι οἱ Ἀγγλοὶ ἐπίσημοι καταπολέμησαν μὲ κάθε τρόπο τίς προσπάθειες τοῦ Καποδίστρια πρὸς τὸν σκοπὸ αὐτό. Ἐπιπρόσθετα, στὸ διπλωματικὸ πεδίο ἡ κυβέρνησι τῶν Συντηρητικῶν ἀντιδρούσε μόνιμα

51. ΚΚΑΠΕ Φ. 15/657 Νέσελροδε στὸν Ρύκμαν 6/10/1831 καὶ Φ. 11/1185 18/11/1831.

52. Χ.Ε.Β. Νο 7916 Νέσελροδε στὸν Α. Καποδίστρια 15/12/1831. Οἱ Ἀγγλοὶ ὥστόσο εἶδαν μὲ δυσἀρέσκεια τὴν ἐκλογὴ του (F.O. 32/23, Ντῶκινς στὸν Πάλεμστον 7/10/1831).

53. Βλ. *Courier* (Λονδίνου) 3/9/1831.

54. Βασικὰ στελέχη τοῦ «κόμματος» αὐτοῦ ἦταν οἱ Μαυροκορδάτος, Ζαΐμης καὶ Τρικούπης μὲ τὴν περιστασιακὴ συνεργασία τοῦ Γ. Κουντουριώτη.

55. Ι.Ρ.Φ. Ἀρχεῖο Στουρτζα Φ. 288/7/13.

56. Βλ. Δ. Λουλές, *Ὁ ρόλος τῆς Ρωσίας στὴ διαμόρφωσι τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους*, Ἀθήνα 1981, σ. 29 - 40. Καὶ Α.Υ.Ε. Φ. 5, 1^ο/5/1829.

στην ἐπέκταση τῶν ἐλληνικῶν συνόρων καὶ ἡ ἴδια τακτικὴ συνεχίστηκε ἀπὸ τοὺς Συντηρητικούς, ὅταν τὸ κόμμα αὐτὸ πέρασε στὴν ἀντιπολίτευση.⁵⁷ Ὡς πρὸς τὸ θέμα τῆς παραχώρησης τῆς Κρήτης στὴν Ἑλλάδα, ἡ στᾶση τῆς ἐπίσημης Ἀγγλίας ἦταν ἐπιδεικτικὰ ἀρνητικὴ. Ὁ Καποδίστριας κατὰγγειλε τὸ 1829 μὲ συγκεκριμένα στοιχεῖα ὅτι ἀγγλικά πλοῖα εἶχαν μεταφέρει Τούρκους στρατιῶτες στὴν Κρήτη γιὰ νὰ καταπνίξουν τὸ, μόνιμο στὸ νησί, ἐπαναστατικὸ κίνημα.⁵⁸ Σὲ ἄλλη περίπτωση ὁ Καποδίστριας κατὰγγειλε στὸν Νέσελροδε ὅτι ὁ Ντῶκινς διατηροῦσε ὑποπτες σχέσεις μὲ τὸν Τοῦρκο φρούραρχο τῆς Ἀθήνας. Στὸ διάβημά του τόνιζε ὅτι, χωρὶς τὶς ἀγγλικὲς ραδιουργίες, οἱ Ἕλληνες θὰ μπορούσαν νὰ πάρουν ἀπὸ τοὺς Τούρκους τὴν Ἀκρόπολη μὲ διαπραγματεύσεις.⁵⁹ Τέλος ἡ Ἑλληνικὴ κυβέρνησις εἶχε πληροφορίες ὅτι ἀγγλικά πλοῖα διατηροῦσαν ἐπαφὴ μὲ τουρκικὲς φρουρὲς τῶν παραλίων τῆς Ρούμελης καὶ ὅτι Ἀγγλοὶ πράκτορες εἶχαν σταλεῖ γιὰ διαβρωτικὴ δραστηριότητα στὸν ευαίσθητο στρατὸ τοῦ Δ. Ὑψηλάντη.⁶⁰

Τὶς καταγγελίες αὐτὲς τοῦ Καποδίστρια εἶχαν πληροφορηθεῖ οἱ Ἀγγλοὶ, οἱ ὁποῖοι περισσότερο ἀπ' ὅλα θεωροῦσαν ἀπαράδεκτη τὴν ἐμμονὴ τοῦ Κυβερνήτη νὰ ἀκολουθεῖ σὲ κάθε ἐθνικὸ ζήτημα τὴν δική του ἐξωτερικὴ πολιτικὴ, εὐνοϊκὴ μὲν γιὰ τὰ ἐλληνικὰ συμφέροντα, ἀλλὰ ποὺ ἐρχόταν σὲ ριζικὴ ἀντίθεση μὲ τὶς ἀγγλικὲς ἐπιδιώξεις στὴν περιοχὴ τῆς Ἀνατολικῆς Μεσογείου. Μέσα στὰ πλαίσια τῆς ἀντικαποδιστριακῆς πολιτικῆς τῆς Ἀγγλίας, ὁ σύντομος παραμερισμὸς του, ποὺ θὰ μπορούσε, κάτω ἀπὸ τὶς συνθήκες ἐμφυλίου πολέμου ποὺ ἐπικρατοῦσαν, νὰ φτάσει ὡς τὴ φυσικὴ του ἐξόντωση, ἦταν ἀπλὰ ζήτημα χρόνου καὶ καταλλήλων περιστάσεων. Ὁ Γάλλος ἐπιτετραμένος, παρασυρμένος ἀπὸ τὴν πρὸς τὸ φιλελεύθερο πολιτικὴ ἀλλαγὴ στὴ χώρα του, ἀντίθετη πρὸς κάθε μορφῆς ἀπολυταρχία, καθὼς καὶ ἀπὸ προσωπικὴ ἐμπάθεια πρὸς τὸν Καποδίστρια δέχτηκε νὰ καλύψει, ἔστω καὶ ἐκ τῶν ὑστέρων, τοὺς δράστες τῆς δολοφονίας, ἀποφεύγοντας —ὅπως καὶ ὁ Ντῶκινς— νὰ καταδικάσει τὴν πράξη, καὶ ἀκόμη, κατὰ τὸν Ρύκμαν, νὰ παίξει κάποιο ρόλο στὴν ἐξέλιξη τῶν γεγονότων. Πρῶτο βῆμα ἦταν ὁ προσεταιρισμὸς καὶ ἀργότερα ὁ ἀποτελεσματικὸς ἐλεγχος τῆς ἀντιπολίτευσης. Ὁ Ρύκμαν ἀνέφερε στὸν Νέσελροδε ὅτι ὁ Ρουάν καὶ ὁ Ντῶκινς εἶχαν στενὲς ἐπαφές, σὲ προσωπικὸ ἐπίπεδο, μὲ τὰ

57. *Ἑλληνικὸς Καθρέπτης* 10/9/1832.

58. ΑΕΙΠ Φ. 198 Πάνιν στὸν Νέσελροδε 20/11/1829. Βλ. ἐπίσης γιὰ τὸ θέμα τῶν ὁρίων, Ἀλληλογραφία τ. 3, σ. 326 Καποδίστριας στὸν Ἐϋνάρδο 25/12/1829.

59. ΑΕΙΠ Φ. 2128 Καποδίστριας στὸν Νέσελροδε 8/5/1829.

60. ΚΚΑΠΕ Φ. 3/57 Καποδίστριας στὸν Νέσελροδε 6/6/1829. Ὑπῆρχε εἰδικὴ δαπάνη τοῦ Βρετανικοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν γιὰ τὶς ἀνάγκες τῆς Βρετανικῆς μυστικῆς ὑπηρεσίας στὴν Ἑλλάδα (F.O. 32/21 Ντῶκινς στὸν Πάλμερστον 1/4/1831).

πιό αξιόλογα από τὰ μέλη της, ἐπαφῆς πού διατηρήθηκαν καὶ μετὰ τὴν δολοφονία.⁶¹ Ἀρνητικὰ καθοριστικὸς ἦταν καὶ ὁ ρόλος τοῦ Ἀγγλου πρεσβευτῆ στὴν Κωνσταντινούπολη Στράτφορντ Κάννιγκ, τοῦ ὁποίου ἡ ἐμφανὲς ἐχθρότητα πρὸς τὸν Καποδίστρια εἶχε τὶς ρίζες της στὴ σταθερὴ στάση τοῦ τελευταίου, νὰ ὑπεροσπίσει τὶς ἐλληνικὲς θέσεις κατὰ τὴ διάρκεια τῆς Συνδιάσκεψης τοῦ Πόρου. Κατὰ τὴ γνώμη τοῦ Ρώσου συναδέλφου του Ριμπωπιέρ, ἡ ἀντικαποδιστριακὴ πολιτικὴ «τοῦ μανιακοῦ αὐτοῦ Ἀγγλου, εἶχε ὀπλίσει τὸ χέρι τῶν δολοφόνων».⁶² Ἡ δολοφονία τῆς 27 Σεπτεμβρίου 1831 ἦταν ἀποτέλεσμα προσεκτικὰ ὀργανωμένου σχεδίου καὶ ἡ ἐχθρα τῶν Μαυρομιχαλαίων προμήθευσε τοὺς φυσικοὺς αὐτουργοὺς της. Ἡ ἐπικείμενη σύγκληση τῆς Ἐθνοσυνέλευσης, κατὰ τὴν ὁποία ὅλοι γνῶριζαν ὅτι ὁ Καποδίστριας θὰ διατηροῦσε τὴν πλειοψηφία, θεωρήθηκε ἀπὸ τὴν Ρωσικὴ κυβέρνησις ὡς ἕνας ἀπὸ τοὺς βασικοὺς λόγους τῆς σπουδῆς τῶν ἀντιπολιτευομένων νὰ προχωρήσουν στὰ ἄκρα.⁶³

*
* *

Οἱ ρωσικὲς ἀρχειακὲς πηγὲς δὲν ἐπεκτείνονται στὶς ἐπίμονες ἀνακρίσεις γιὰ τὴ δολοφονία πού διήρκεσαν ὡς τοὺς πρώτους μῆνες τοῦ 1832. Οἱ δολοφόνοι τοῦ Καποδίστρια, ὡς στρατιωτικοί, δικάστηκαν στὶς 9 Ὀκτωβρίου 1831 ἀπὸ ἑκτακτο στρατοδικεῖο μὲ πρόεδρο τὸν στρατηγὸ Φωτομάρα, ἀντιπρόεδρο τὸν συνταγματάρχη Τσώκρη καὶ μέλη τοὺς ταγματάρχες Π. Φωκά, Χ. Ταργὸ καὶ Δ. Κουροκάφα καὶ τοὺς λοχαγοὺς Ι. Φωτεινό, Κ. Φαρμάκη καὶ Κ. Ἀξελό, πού ἦταν καὶ ὁ εἰσηγητὴς τοῦ κατηγορητηρίου. Εἰσαγγελέας ὀρίστηκε ὁ Κ. Κάρπος Παπαδόπουλος. Ὁ Γεωργίος Μαυρομιχάλης, μὲ τὴ βοήθειά τοῦ Ντῶκινς διόρισε ὡς συνήγορό του τὸν Σκῶτο «φιλέλληνα» δικηγόρο Ε. Μάσον, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀρνηθεῖ στὴν ἀρχὴ ἀπὸ φόβο γιὰ τὴ ζωὴ του καί, κατὰ τὸν Ρύκμαν, δέχτηκε μόνον ὅταν τοῦ δόθηκαν ἐγγυήσεις ἀπὸ τὴν νέα κυβέρνησις.⁶⁴

Κατὰ τὴ διάρκεια τῆς δίκης ἀποκαλύφθηκε ὅτι τὴν προηγούμενη μέρα τῆς δολοφονίας, ἑορτὴ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννη οἱ Μαυρομιχαλαῖοι εἶχαν στήσει ἐνέδρα στὸν Καποδίστρια κοντὰ στὴν ὁμώνυμη ἐκκλησίᾳ ἀλλὰ χωρὶς

61. ΛΕΠΡ Φ. 198 Ρύκμαν στὸν Νέσελροδε 25/6/1831 καὶ Φ. 12965 Ρύκμαν στὸν Λίβεν 10/12/1831.

62. ΙΡΦ Ριμπωπιέρ, *Memoires*, βιβλ. 2, σ. 5) Ὡστόσο ὁ Στ. Κάννιγκ εἶχε ἐγκαταλείψει τὴν Ἑλλάδα στα τέλη τοῦ 1828.

63. Κ.Δ.Β.Α. (τμήμα χειρογράφων Φ. 542/717) Α. Παπαδόπουλου Βρεττοῦ, "Journal des événements qui ont procédé l'assassinat du président de la Grèce le comte J. Capodistrias". Βλ. καὶ F O. 32/22 Ντῶκινς στὸν Παλμερστον 6/8/1831.

64. Ὁ Μάσον μετέφραζε τὰ ἀντικαποδιστριακὰ ἄρθρα τῶν Βρετανικῶν ἐφημερίδων τὰ ὁποῖα ἀναδημοσίευε ὁ Ἀπόλλων.

ἀποτέλεσμα. Ἐπίσης ἀποδείχτηκε ὅτι ὀρισμένοι Γάλλοι στρατιωτικοὶ ἦταν τουλάχιστον γνῶστες τοῦ σχεδίου τῆς δολοφονίας. Ὁ στρατηγὸς Ζερὰρ εἶχε ἀπὸ τὸ προηγούμενο βράδυ εἰδοποιήσει τὸ Τακτικὸ τάγμα νὰ εἶναι συγκεντρωμένο στὶς 6 τὸ πρωὶ τῆς Κυριακῆς 27 Σεπτεμβρίου στὴν κεντρικὴ πλατεία τοῦ Ναυπλίου γιὰ ἀσκήσεις, πράγμα ἀσυνήθιστο. Ὅταν χάρη στὴν ἄμεση ἀντίδραση τοῦ Ἀλμέιδα οἱ ὑποπτες, ὅπως γενικὰ πιστευόταν, ἐνέργειες τοῦ Ζερὰρ ματαιώθηκαν, ὁ ἴδιος μαζί μὲ τὸν Πελιὸν καὶ τὸν Καλαμογάρτη ἔσπευσαν στὸ σπίτι τοῦ Ρουὰν ὅπου εἶχε ἤδη καταφύγει ὁ Γεώργιος Μαυρομιχάλης μὲ τοὺς συνενόχους του.⁶⁵

Οἱ πληροφορίες σχετικὰ μὲ τὴν ἀπολογία τῶν ἐνόχων ποὺ ἔφθασαν στὸ Ρωσικὸ ὑπουργεῖο τῶν Ἐξωτερικῶν, εἶναι πανομοιότυπες μὲ ἐκεῖνες τῶν ἄλλων πηγῶν. Ὁ Γεώργιος Μαυρομιχάλης ἀρνήθηκε τὴν ἐνοχὴ γι' αὐτὸν καὶ τοὺς φύλακές του, οἱ ὁποῖοι «δωροδοκηθέντες καὶ φθαρέντες» εἶχαν γίνει ἄβουλα ὄργανά του, καὶ ἔρριξε ὅλο τὸ βάρος τῆς εὐθύνης γιὰ τὴν δολοφονία στὸν νεκρὸ θεῖο του Κωνσταντῖνο. Ὁ Μάσον ἀπέφυγε νὰ τὸν ὑπερασπιστεῖ—οἱ ἀποδείξεις ἦταν συντριπτικὲς—ἀλλὰ περιορίστηκε νὰ ὑποστηρίξει τὴν ἀναρμοδιότητα τοῦ στρατοδικείου, ἰσχυρισμὸς ποὺ ἀπορρίφθηκε. Τὸ δικαστήριον καταδίκασε τὸν Γεώργιο Μαυρομιχάλη καὶ τὸν Ἰωάννη Καραγιάννη σὲ θάνατο καὶ τὸν Ἀνδρέα Γεωργίου σὲ δεκαετὴ καταναγκαστικὴ ἐργασία, γιὰ τὸν λόγον ὅτι δὲν κατάγγειλε, ἂν καὶ ἐγνώριζε, τὸ σχέδιον τῆς δολοφονίας.⁶⁶ Ἡ ἀπόφαση γιὰ τὸν Καραγιάννη ἀναστάλθηκε γιὰτὶ ὑποσχέθηκε νὰ προβεῖ σὲ ἀποκαλύψεις. Πράγματι, ὁμολόγησε ὅτι εἶχε σχεδιαστεῖ καταμερισμὸς δράσης μεταξὺ τῶν δολοφόνων, σύμφωνα μὲ τὸν ὁποῖο ὁ Γεώργιος καὶ ὁ Κωνσταντῖνος Μαυρομιχάλης θὰ κτυποῦσαν τὸν Κυβερνήτη καὶ ὁ ἴδιος μὲ τὸν Γεωργίου τοὺς συνοδοῦς του. Ἀργότερα ἀποκάλυψε ὅτι ὁ Γεώργιος Μαυρομιχάλης τὸν εἶχε διαβεβαιώσει πὼς ὁ Ζερὰρ «ἦταν μαζί τους» καὶ ὅτι θὰ τοὺς βοηθοῦσε μὲ τὸν τακτικὸ στρατό. Τέλος ὁ Καραγιάννης ἐπιβεβαίωσε ὅτι εἶχε συμφωνηθεῖ ἀμέσως μετὰ τὸν φόνο νὰ καταφύγουν οἱ ἐνοχοὶ στὸ σπίτι τοῦ Ζερὰρ μέχρι τὴν ὥρα τῆς ἐπέμβασης τῶν γαλλικῶν ἀγχημάτων.⁶⁷

Διάχυτη ἦταν ἡ ἐντύπωση στοὺς Ἕλληνες ὅτι ἡ ἐνέργεια τῶν Μαυρομιχαλαίων ἀποτελοῦσε προῖον κοινῆς συνεργασίας τῆς ἀντιπολίτευσης μὲ τοὺς ξένους. Σύμφωνα μὲ πληροφορίες ποὺ ἔφθασαν ὡς τὴν Πετροῦπολη, κατὰ τὴ διάρκεια τῆς δίκης ὀρισμένα στοιχεῖα τῆς δικογραφίας ποὺ ἀφοροῦσαν ἀλληλογραφία, ἔδειξαν ὅτι ὑπῆρχε μυστικὴ ἐπαφὴ τῆς συνωμοσίας μὲ τὸ ἐξωτερικόν. Ἡ δικαιοσύνη ὅμως μὴ θέλοντας νὰ προκαλέσει στὴν

65. Κ.Δ.Β.Α. Α. Βρετοῦ, "Journal des evenements...". Βλ. ἐπίσης Κρεμμυδᾶς, δ.π., σ. 246.

66. Γ.Ε.Ε., ἀρ. 84 - 85.

67. Ibid, ΚΚΑΠΕ Φ, 235/62 Ρύκμαν στὸν Νέσελροδε 14/11/1831.

Ἑλλάδα διπλωματικές δυσχέρειες, «δὲν τόλμησε νὰ προχωρήσει στὸν ἐπικίνδυνο αὐτὸν λαβύρινθο»⁶⁸ καὶ ἔτσι οἱ ἔρευνες ποὺ συνεχίστηκαν δὲν ξεπέρασαν τὰ ὅρια τῆς διαδικασίας τοῦ δικαστηρίου τῆς 9/10/1831. Χρειάστηκε νὰ περάσουν ἄρκετά χρόνια γιὰ νὰ ἀποδοκιμάσει ἔμμεσα ἡ ἐπίσημη Ἀγγλία τὴν ἀδικαιολόγητη ἀντικαποδιστριακὴ τῆς δράση, ἡ ὁποία ἀποδόθηκε σὲ «κακὲς πολιτικὲς ἐκτιμήσεις»...⁶⁹

Ἡ ἀπόφαση γιὰ τὴν θανατικὴ καταδίκη τοῦ Γεωργίου Μαυρομιχάλη, ὕστερα ἀπὸ ἄρνηση τοῦ Ρύκμαν νὰ ἐπέμβει γιὰ τὴ ματαίωσή της, ἐκτελέστηκε στὶς 10 Ὀκτωβρίου 1831 καὶ ἡ προσωρινὴ κυβέρνησις ἐδείξε τὴν πρόθεσή της νὰ μὴν ὀξύνει περισσότερο τὴν κατάστασι. Αὐτὸ ἦταν ἐπιδίωξη καὶ τῆς ρωσικῆς πολιτικῆς ἡ ὁποία κατὰ τοὺς μῆνες ποὺ ἀκολούθησαν ἀποδύθηκε στὴν προσπάθεια γιὰ τὴν ἐξεύρεση τοῦ νέου ἡγεμόνα, ποὺ θὰ ἔδινε τὴν ὀριστικὴ λύση στὸ ἐλληνικὸ πρόβλημα. Ὡστόσο ἡ διαλλακτικὴ στάσις ποὺ ἔδειξε ἡ κυβέρνησις τοῦ Αὐγουστίνου Καποδίστρια ἐλάχιστα συντέλεσε στὸν κατευνασμὸ τῶν πολιτικῶν παθῶν, ἢ στὴν ἀλλαγὴ τῆς στάσεως τοῦ Ντῶκινς καὶ τοῦ Ρουάν, ποὺ ἐξακολουθοῦσαν νὰ κατηγοροῦν τὸν νεκρὸ πᾶ Κυβερνήτη.⁷⁰ Τὸν Μάιο τοῦ 1832 πολλοὶ συγγενεῖς τῶν Μαυρομιχαλαίων ἔφτασαν στὸ Ναύπλιο γιὰ νὰ ἐκδικηθοῦν τοὺς δικαστές τους, οἱ ὁποῖοι ἀναζήτησαν καταφύγιο στὸ σπῆτι τοῦ Ρύκμαν.⁷¹ Οἱ Καποδιστριακοὶ ἀπὸ τὴν πλευρὰ τους δὲν ἔδειχναν λιγώτερη ἀδιαλλαξία, ἀκόμη καὶ μετὰ τὴν σύγκληση τῆς Ε' Ἐθνοσυνέλευσης, τῆς ὁποίας ὁμως ἡ νομιμότητα ἀμφισβητήθηκε ἀπὸ τοὺς «συνταγματικούς». Μέσα στὸ συνεχιζόμενο κλίμα τῆς ἀβεβαιότητος ὁ Βαυαρὸς καθηγητὴς Φρ. Πίρς περιόδευε στὴν Ἑλλάδα προπαγανδίζοντας τὴν, βέβαιη ὅπως ἀποδείχτηκε, ἐκλογὴ τοῦ Ὁθωνα, ταυτόχρονα ὁμως κατηγοροῦσε τὸν Καποδίστρια καὶ τὴ Ρωσία σὲ βαθμὸ ποὺ προκάλεσε τὶς ρωσικὲς διαμαρτυρίες καὶ τὴν ἀνάκλησή του στὸ Μόναχο.⁷² Ὁ ἐμφύλιος πόλεμος, μὲ τὴν ἐνεργὸ συμμετοχὴ τῶν ξένων, συνεχίστηκε ἀμείωτος ὡς τὴν ἀφίξη τοῦ Ὁθωνα στὸ Ναύπλιο τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1833, ὁπότε ἐγκαινιάστηκε ἡ περίοδος τῆς Βαυαροκρατίας στὴν Ἑλλάδα.

Στὸ διάστημα αὐτὸ ὁ νεκρὸς τοῦ Καποδίστρια, τοῦ πρώτου Κυβερνήτη τῆς Ἑλλάδας, εἶχε μεταφερθεῖ καὶ ἐνταφιαστεῖ ἀθόρυβα στὴν Κέρκυρα,

68. ΙΡΦ Ἀρχεῖο Στούρτζα Φ. 288/2/38 (Βιογραφία τοῦ Ι. Καποδίστρια ἀπὸ τὴ Ρωζάνη Στούρτζα σ. 42).

69. Σ. Τρικούπη, *Ἱστορία τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως*, Ἀθήνα 1888, τ. 4 σ. 339.

70. ΑΕΙΠ Φ. 105 Ρύκμαν στὸν Νέσελροδε 15/12/1831. Βλ. καὶ Τ. Εὔαγγελίδη, *Ἱστορία τοῦ Καποδιστριαίου*, Ἀθήνα 1894, σ. 501.

71. ΑΕΙΠ Φ. 106 Ρύκμαν στὸν Νέσελροδε 19/5/1832.

72. ΑΕΙΠ Φ. 12966 Νέσελροδε στὸν Ρύκμαν 9/8/1832 καὶ Ρύκμαν στὸν Νέσελροδε 30/9/1832.

τὴν ἰδιαίτερη πατρίδα του.⁷³ Ἡ ἀπώλειά του δὲν ἄργησε νὰ γίνῃ αἰσθητὴ σὲ πανευρωπαϊκὸ ἐπίπεδο κατὰ τοὺς μῆνες τῆς ἀναρχίας ποὺ ἐπακολούθησαν, δικαιώνοντας ἔτσι τὶς ἀνησυχίες τοῦ Νέσελροδε. «Ἡ Ἑλλάδα» —ἔγραφε στὸν Ρύκμαν, μόλις ἔφτασε στὴν Πετρούπολη ἡ εἰδηση γιὰ τὴ δολοφονία του— —«θὰ νοιώσει μὲ τὴν πάροδο τοῦ χρόνου ὅλο καὶ περισσότερο τὴν ἀπώλεια ἑνὸς ἀναντικατάστατου ἄνδρα, τὸν ὁποῖο ὁ Τσάρος εἶχε περιβάλλει μὲ ὅλη τὴν ἐκτίμηση».

Εἶναι δύσκολο νὰ συμπεράνουμε μὲ βεβαιότητα κατὰ πόσον ἡ δολοφονία τοῦ Καποδίστρια ἀνέτρεψε μιὰ διαφορετικὴ προοπτικὴ, καθοριστικὴ γιὰ τὴν ἱστορία τῆς μετεπαναστατικῆς Ἑλλάδας. Σὲ ὅ,τι ἀφορᾷ στὴν κρίση γιὰ τὸν Κυβερνήτη καὶ τὸ ἔργο του, πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἱστορικοὺς, κρίνοντας ἔξω ἀπὸ τὸ κλίμα καὶ τὴν πραγματικότητα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, υἱοθέτησαν ἀβασάνιστα διάφορες κατηγορίες, οἱ ὁποῖες ἐντάθηκαν λίγο πρὶν —καὶ συνεχίστηκαν γιὰ καιρὸ μετὰ— τὸν θάνατό του. Ἀπομένει στὴν σύγχρονη ἔρευνα νὰ δείξει ἂν, πέρα ἀπὸ κάθε πολιτικὴ σκοπιμότητα ποὺ ὀδήγησε στὴ δολοφονία του, ὁ Ἰωάννης Καποδίστριας ὑπῆρξε τὸ θύμα ἐκείνων ποὺ τὸν ἀποδοκίμασαν πρὶν τὸν γνωρίσουν καὶ ποὺ τὸν καταδίκασαν πρὶν ἀκόμη τὸν κρίνουν.

73. Βλ. Α. Ἰδρωμένου, *Καποδίστριας*, Ἀθήνα 1900, σ. 145.